

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

*”Vid midnattstiden ljöd ett anskri:
Se brudgummen kommer!”*

Ett rop från flyktingarna i Suruç Rapport av Gustaf Jillker, sid 11

Terror eller tro? Ytterligheterna ställs mot varandra, sid 13

”Bli en herde för

Vår tid präglas av flyktingar som ingen annan tid i historien. Globalt sett har världen aldrig tidigare upplevt så många jagade människor som flyr för sina liv från oroshärdar och terrorism. Det är profetiskt!

Text: Berno Vidén

Ingen kan hjälpa alla men alla kan hjälpa någon, är ett uttryck som ofta dyker upp i tankarna när man arbetar på missionsfältet i Dominikanska republiken och Haiti. Behoven är så enorma och det förhållandevis lilla vi lyckas åstadkomma känns ibland som en droppe i ett bottenlöst hav. Att se misär och elände utan att kunna göra något kan vara påfrestande. Att se barn lida på grund av att föräldrarna inte har möjlighet att ge dem mat och kläder är svårt, eller om någon i familjen blir sjuk och det saknas resurser för att åka till sjukhuset. Även om man lyckas träffa en läkare så har man oftast inte råd att bekosta de undersökningar som krävs för att få rätt vård eller att köpa den medicin som läkaren skriver ut.

Men, mitt i allt elände får vi även se hur en liten hjälp kan betyda mycket för den enskilde, för en familj och för deras släkt. Ett exempel på hjälp som fått stor betydelse för 120 barn i det lilla samhället Palavé där vi arbetar, är att de varje vardagsmorgon får en

enkel näringsrik frukost innan de går till skolan. Mellan klockan sju och åtta på morgonen fylls missionscentret med alla dessa barn som i huvudsak kommer från samhällets mest fattiga familjer.

Det är dock inte alltid problemfritt att hjälpa människor i nöd. Under flera års tid har vi engagerat oss i att hjälpa en familj i en tillsynes hopplös situation. Det hela började för mer än fem år sedan med att vi dag efter dag lade märke till hur en ung mamma varje dag gick till fots kilometer efter kilometer med sina två mycket små barn. Hon drog sina flickor längs den hårt trafikerade landsvägen i en sliten och trasig barnsulky. Varje morgon gav hon sig på detta sätt iväg ut för att tigga ihop pengar till sig och sina barn.

Allteftersom tiden gick fick vi mer inblick i deras situation. Mamman var ensamstående och verkade inte ha någon som helst kontakt med flickornas pappa eller övrig familj. Under en period hyrde vi ett litet hus

till familjen i vår närhet, och den större flickan fick gå i missionens förskola. Men trots all hjälp och alla försök att få mamman motiverad till en förändring så skedde ingen synlig förbättring. Hon återvände till tiggeriet utefter vägarna ...

Under förra året (2014) förvärrades situationen radikalt. Flickorna som nu hunnit bli fem och sex år började alltmer ensamma söka sig ut på gatorna, många gånger utan mammans uppsikt. Det kunde hända att de själva på kvällen kom gående, smutsiga

och hungriga, från området de ånyo valt att bo i, ända bort till församlingens missionscenter, en sträcka på närmare tre kilometer.

Flickorna for på olika sätt mycket illa, och för att göra en lång historia kort så lyckades vi att få kontakt med flickornas släktingar och i samråd med församlingens advokat upprättades dokument som dels mamman och dels barnens andra släktingar undertecknade. Där stod det att flickorna under en tid skulle få bo hos anhöriga samtidigt som mamman skulle få hjälp med

slaktfåren”

vård och behandling för de uppenbara problem hon har.

Efter bara några dagar möttes vi dock av ytterst obehagliga överraskningar. Missionen hade blivit anklagad av mamman för att ha kidnappat hennes barn, en anklagelse som kunnat få mycket stora konsekvenser. Polisen besökte församlingssyskon för att undersöka vad som hade hänt. En syster i gemenskapen hotades med fängelse och själv misstänktes jag för barnaröv, ett brott som kan ge många års fängelse.

Inför den nya situation som uppstått och ett överhängande hot mot vårt arbete blev våra arbetsdagar fyllda av oro. Oro dels för vad som skulle hända med flickorna och dels för vad som skulle kunna hända med hela vårt arbete. För flickorna skulle det vara en katastrof om de tvingades tillbaka till den misär och vanvård de levde under hos mamman.

Under några veckors tid levde vi ”som på nålar”, beredda på att polisen när som helst kunde dyka upp. Jag kom på mig själv med att planera min och missionens tillvaro

utifrån ett eventuellt frihetsberövande. Det finns nämligen andra missionärer som har suttit fängslade både ett och två år utifrån liknande ogrundade anklagelser. Samtidigt visste vi att om saken väl skulle prövas inför domstol skulle vi bli frikända. Vägen dit kan dock vara lång och fylld av köpslående. Exempelvis råkade en av våra medarbetare ut för ett ingripande där en polis i det aktuella fallet gav två alternativ: Betala oss här och nu 10 000 pesos (ca 2 000 SEK) eller bli inlåst under utredningstiden. Personen vägrade självklart gå med på polisens krav men tyvärr ger det en bild av hur rättvisan kan fungera i ett land som Dominikanska republiken.

Nu löste sig den här akuta situationen genom att en åklagare beslutade att barnen även fortsättningsvis ska få bo hos sina anhöriga, vilket var en stor lättnad inte minst för flickorna. Vi har fortsatt kontakt med dem och ser med tacksamhet hur bra det går för flickorna idag.

Orsaken till att jag skriver om händelsen är för att belysa en verklighet många människor befinner sig i, en

verklighet som kan vara svår att hantera. Det är att känna sig jagad och inte veta vart man ska ta vägen eller vad som kommer att hända. Människor jagas på många olika sätt. Här i landet finns det hundratusentals papperslösa som känner sig jagade så fort de lämnar hemmet för att åka till sina arbeten. De lever i en ständig oro inför hotet att bli utvisade. Andra jagas av fattigdomen och vet inte hur de ska hitta bröd för dagen till sina familjer. Vi skulle kunna nämna hundratals olika sätt genom vilka en människa kan vara jagad.

Vår tid präglas av flyktingar som ingen annan tid i historien. Globalt sett har världen aldrig tidigare upplevt så många jagade människor som flyr för sina liv från oroshärdar och terrorism. Det är profetiskt! Jesus själv talade om hur folk ska resa sig upp mot folk och om hur förföljelsen mot främst kristna kommer att tillta i ändens tid. Han går så långt att han säger att människor kommer att uppge andan av förskräckelse och ångslan för det som ska övergå världen (Luk 21).

Jesus intog flyktingens plats. Hans jordiska tillvaro präglades av utanförskap där förhållandevis få personer tog emot honom. Redan som litet barn tvingades han också i

landsflykt för att undkomma Herodes svärd. Ända in i sin död på korset jagades han av den brutala ondska som har som mål att omintetgöra Guds vilja för människan. Motståndet till trots så gick Jesus denna lidandets väg och genom den kamp han utstod så vann han också en total seger över alla plågor som kan drabba en människa.

Min bön till Gud är att vi som Jesu Kristi efterföljare inte ska dra oss undan människor som lider, även om det skulle föra med sig svårigheter. Angående de två flickorna så var det många som varnade oss för vilka konsekvenser det kunde föra med sig genom att hjälpa dem, men då man befinner sig i en situation där det handlar om att rädda människor, små barn, är det svårt att låta omständigheterna vara hindrande.

Jesus sa att det är de sjuka som behöver läkare, inte de friska. Det är till dessa, som på olika sätt har berövats rätten till ett dragligt och värdigt liv, vi behöver gå. Församlingen är kallad att vara som profeten Sakarja skriver; en herde för slaktfåren.

»Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig. Han har satt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva de förtryckta frihet och till att predika ett nådens år från Herren.» ■

**Stöd Maranataförsamlingens mission
i Dominikanska republiken och Haiti**

PG 44 10 05 - 6

MIDNATTSROPET

REDAKTION

Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

Emanuel Johansson
emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,
Pg 495 46 24-5,
Bällsta Mediacenter.
Meddelande om adress-
ändring sker skriftligt till
tidningen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag,

Bromma 2014

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda ma-
terial, kontakta redaktionen.

MARANATA-

FÖRSAMLINGEN I

STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se

E-post: info@maranata.se

Mission i Dominikanska rep.

Info (spanska) maranata.do

BÄLLSTA

MEDIACENTER

Hemsida:

www.ballstamediacenter.se

E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83 Telefax:

08-98 21 39

Rätten att leva sin tro

Text: Emanuel Johansson

Det är nu sjuttio år sedan röda armén nådde fram till koncentrationslägret Auschwitz. Världen chockades av vad som var frukterna av den tidens stora vilddjur. Uppburen av politisk makt och en ideologi utifrån en evolutionistisk och livsföraktande människosyn fick detta dödens vilddjur fritt spelrum ställande åtskilliga människor i sin tjänst. Det var många miljoner som under några år på ett fruktansvärt skoningslöst sätt mördades i döds- och koncentrationsläger runt om i Naziväldet.

Det var det judiska folket som drabbades av detta fruktansvärda folk mord. Detta folk som under många hundra år levt i förskingring men ändå bevarat sin identitet, sin religion, sitt sätt att leva och inte låtit sig assimileras.

Låt det aldrig ske igen, är budskapet från minnesceremonierna som hölls på många platser den 27 januari. De överlevandes berättelser är skakande, berör och förfärrar, men tystnar en efter en i takt med tidens oundvikligt växande avstånd. Vem ska nu berätta, vem ska nu varna?

Sveriges styrande synes ha tagit detta på allvar. Statsminister Stefan Löfven deltog själv i minnesceremonin på Raul Wallenbergplatsen i Stockholm. Löfven talade om tolerans, om allas rätt att praktisera sin tro och uttryckte sin bestörtning över den antisemitism som också finns i vårt land. Han tog som exempel rapporter från Malmö om hur vanligt det är med glåpord, hot och ibland angrepp mot judar som tex bär religiösa symboler.

Samtidigt pågick förhandlingar i andra lokaler på en annan plats med ett helt annat innehåll. Förhandlingar som ställer svenska myndigheter i en helt annan dager vad gäller människors rätt att leva efter och uttrycka sin tro.

Det handlar om en judisk familj i Göteborg som på grund av sitt religiösa liv själva vill ta ansvar för sina barns utbildning. Detta bland annat genom en internationellt erkänd online-skola med speciell inriktning på det hebreiska språket. Efter många turer i förvaltningsdomstolar hade saken samtidigt som förintelsens minnesdag, kommit till högsta förvaltningsdomstolen som skulle ta ställning till skyhöga viten i syfte att tvinga in familjen i det allmänna

skolväsendet. Familjen anser det omöjligt att praktisera sitt religiösa liv och samtidigt skicka barnen till den allmänna skolan.

Svenska myndigheters agerande i detta ärende uppmärksammades av Jerusalem Post som i en artikel från 19 januari i år skriver:

- Göteborgs stad tar inte bara radikala steg för att assimilera familjen Namdar, staden utsätter också familjens barn för risk att utsättas för antisemitisk mobbning – eller värre. Brottet familjen Namdar har begått är att försöka ge sina barn en judisk utbildning och se till att de kan förbli i sin judiska identitet i ett annars sekulärt samhälle...

- Om de förlorar sin sak kan det sluta med att de måste lämna Sverige för att kunna leva ett judiskt liv och uppfostra sina barn enligt sin tro och sina traditioner, landet skulle förlora ytterligare en jude till följd av det sekulära konsensus som råder. Sverige som land är rädd för religion och genom att förvägra rättigheterna för denna judiska familj, avvisar Göteborgs stad också religiös pluralism i samhället som helhet. (övers. fr. eng)

Det judiska folket som bevittnar detta övergrepp från svenska myndigheter lär knappast bli imponerade av styrande personers vackra tal på minnesceremonierna. Det verkar inte bättre än att Sveriges lösning på antisemitismen är påtvingad assimilering, vilket i så fall är ett allvarligt hot mot människors rätt att bevara sin identitet, att uttrycka sin tro, sitt sätt att leva.

I MR nr 6 2014 kunde du läsa om att samma fruktansvärda övergrepp som familjen Namdar utsätts för också drabbat familjer tillhörande Maranataförsamlingen i Stockholm. Maranataförsamlingen har inte likt det judiska folket tusentals år av förtryck i bagaget, men väl finns en identifikation med det folk som sedan församlingens begynnelse levt som främlingar och gäster här i världen och tid efter annan genomlevt svår förföljelse.

Tyvärr har detta folk i vårt land kraftigt decimerats just till följd av en assimilering och sekularisering där kristna församlingars utveckling gått hand i hand med samhället i övrigt.

- Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna en sådan tro på jorden.

Handlar inte denna frågeställning av Jesus just om att bevara sin identitet, sin egenart? En allvarlig utmaning i vår tid. Maranata – kom Herre Jesus!

Maranatafolket

Guds församling är ett folk, judarna ett annat, och grekerna (hedningarna) ett tredje i tiden, med preciserade förutsägelser om framtid och mål. Det är egentligen endast Kristus-relationen som är den ödesavgörande faktorn för varje grupp, helt oberoende av alla andra viktiga och typiska förhållanden som måtte ha relevans i sammanhanget; i detta perspektiv att Jesu Kristi församling, okänd för världen, lever sitt unika liv i det fördolda, en anonym rörelse som församlas till sin Frälsare och Herre.

**Utdrag
från boken
*Maranata -
Du vår Herre
kom!*
av Arne Imsen**

Maranatafolket förvaltar och förmedlar ett mångfasetterat och Kristuscentrerat frälsnings- och helgelsebudskap för att göra de heliga skickliga att utföra Kristi tjänarevärv; att uppbygga hans kropp. Ingen av de ursprungliga bibeltexterna har i vår tid lämnats oantastad, varför äldre och nyare vrångbilder och villfarelser rensat bort anstötten och konstruerat en allmänlig kyrka med teologiska system och former med många hedniska styggelser framdrivna av otäcka andemakter.

Det är annars helt omöjligt att förklara sakramentalism, klerikalism, exorcism på astronomiskt avstånd från apostoliskt gudstjänst- och församlingsliv. Kyrkans myter är just inget annat än myter, men absolut nödvändiga för att med mysticism, besvärjelser och magi, med statligt stöd, trollbinda massorna i sina armar för att kunna fortsätta sin skamritt på vilddjuret; ett bländande sken av gudsfruktan, men en dundrande förnekelse av dess kraft.

Det är årtusenden som skiljer oss från den urkristna församlingen. Så mycket har hunnit förändras på så många områden. Men för det vakna och medvetna maranatafolket tycks det som om tiden stått stilla; allt går i repris. Det är egentligen inget nytt under solen.

Utanför Kristus regerar fortfarande, med förtätd auktoritet, denna världens furste, och tillbeds oblygt och hängivet såsom denna tidsålders gud, och ändå är inte denna ondska värst och lika farlig för den enskilda och lilla människan som dess lokala varianter och utspel.

Vad vet vi egentligen om den värld som vi bebor? Om vi öser ur samma kunskapskälla som maranatapredikanten Noa, så borde vi veta åtminstone lika mycket som han visste om den värld i vilken han levde och verkade. Han var på en och samma gång en tröst för och en dom över den stryktåliga och blaserade civilisation som kunde uppvisa storslagna bedrifter inom vitt skilda områden.

Vi har inga opinionsundersökningar som visar hur samtiden pendlade för eller emot honom personligen och hans livsverk. Kan man tänka sig Noa engagerad för att övervinna procentspärar och tillskansa sig olika former av subventioner för att fullborda sitt enastående uppdrag? Det var ingen större eller mindre folkopinion som hade givit honom ett politiskt mandat för att förverkliga programmet.

Samhällsdebatten var säkerligen då som nu livlig, och den övergripande målsättningen hos alla etablerade åsiktsriktningar i det pluralistiska samhället att skapa goda, trygga och jämlika samhällsstrukturer, men Noas röst hördes inte i

den debatten! Att så inte var fallet, har troligen sin förklaring i den första psalmen i Psaltarens första bok:

”Säll är den man, som icke vandrar i de ogudaktigas råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där bespottare sitta, utan har sin lust i HERRENS lag och tänker på hans lag både dag och natt. Han är såsom ett träd, planterat vid vattenbäckar, vilket bär sin frukt i sin tid

Det är årtusenden som skiljer oss från den urkristna församlingen. Så mycket har hunnit förändras på så många områden. Men för det vakna och medvetna maranatafolket tycks det som om tiden stått stilla; allt går i repris. Det är egentligen inget nytt under solen.

och vars löv icke vissna; och allt vad han gör, det lyckas väl.

Icke så de ogudaktiga, utan de äro såsom agnar, som vinden bortför. Därför skola de ogudaktiga icke bestå i domen, ej heller syndarna i de rättfärdigas församling. Ty HERREN känner de rättfärdigas väg, men de ogudaktigas väg förgås.”

Maranatafolket har inga illusioner om människans godhet och förmåga att med egna medel och resurser ta sig ur sitt djupa fördärv. Detta fördärv är betingat av den natur hon är född med. Det finns gränser och skillnader, men aposteln konstaterar att hela mänskligheten frälsningshistoriskt faller sönder i tre kategorier, vars livskvaliteter sist och slutligen bestäms

av deras relationer till Gud.

Guds församling är ett folk, judarna ett annat, och grekerna (hedningarna) ett tredje i tiden, med preciserade förutsägelser om framtid och mål. Det är egentligen endast Kristus-relationen som är den ödesavgörande faktorn för varje grupp, helt oberoende av alla andra viktiga och typiska förhållanden som måtte ha relevans i sammanhanget; i detta perspektiv att Jesu Kristi församling, okänd för världen, lever sitt unika liv i det fördolda, en anonym rörelse som församlas till sin Frälsare och Herre.

Parallellt med denna hemlighetsfulla, korsmärkta livsrörelse, församlas judarna till det heliga landet, för att där möta sin Messias, och den övriga världen församlas till Harmageddon, anförd av Antikrist, vilken är slutprodukten av allt det mänskligheten under sin mångtusåriga historia i sin gudsförgätenhet och maktfullkomlighet lyckats prestera.

Alla kan påskynda eller i någon mån bromsa denna utveckling, men aldrig hindra den! Beundransvärda uppoffringar och aktiviteter för att höja och förbättra skarornas existensvillkor inom olika områden, är egentligen lika verkningsfulla som att försöka bota cancer med kosmetika och vällyktade deodoranter.

Den kristenhet som bytt ut saltet mot jäsande och berusande socker, civilisationens dödgrävare, påskyndar förruttnelseprocessen. Med maximalt understöd av den moderna tidens sofistikerade mediautbud, är avhumaniseringen och fördumningen garanterat framgångsrik.

Folkhavets kaos och katastrof är ett naturbetingat utbrott av koncentrerat hat och upproriskhet mot Gud och hans styrelse. Det exploderande upproret fram-piskas av Guds ärkefiende draken, den gamle ormen, helt ohanterligt för alla inomvärldsliga makt- och styrningsmedel, varför slutfasen helt logiskt endast kan bli ett totalitärt världsvälde utan tidigare motstycke. Det är den onda naturens sluttriumf i tiden. En natur som har varit, är och förblir fiendskap mot Gud, och som därför är hemfallen åt vredesdomen, trots alla vältaliga och beteendevetenskapliga utläggningar om motsatsen.

Det finns inget botemedel för denna genomfördärvade natur, därför måste den undanröjas genom en ny födelse in i ett helt nytt liv i ett nytt barnskap och medborgarskap, en ny skapelse och ett nytt släkte, som icke är av denna världen. Det är förmädet och dumdrigt att genom utbildning försöka meritera

sig för själavinnande och själavårdande funktioner i det rike som icke består i ord, utan i kraft.

Förmodligen har teologin gjort kristendomen större skada än någon annan vetenskaplig disciplin, just därför att den mer än något annat själv stått i vägen för det den åtagit sig att utforska och bevisa. Teologerna är de mest avskräckande exemplen på vilshenhet och bortkommenhet från apostolisk tro, den som en gång för alla överlämnades åt de heliga.

Det är mycket smärtsamt, och ytterst beklämmande då väckelsekristendomen glider bort från sitt maranata-centrum för att med kyrkliga förebilder bli samtids-tillvanda och förljugna kulturella minnesklenoder, som endast kristenhetens nostalgiska jubiléer och turismen kan ha glädje av.

”Den Gud, som har gjort världen och allt vad däri är, han som är Herre över himmel och jord, han bor icke i

Gud söker inte efter sakrala byggnader och vigda kyrkorum. Han vill att varje kristen ska vara tempel för den helige Ande. I oräkneligt antal arbetar villiga händer för att på olika sätt betjäna Gud.

tempel som äro gjorda av människohänder, ej heller låter han betjäna sig av människohänder....”(Apg 17:24-25).

Vem är det då som bor i alla dessa tempel i mångtusental utöver hela vår jord? Och vem är det då alla dessa miljontals människohänder i realiteten betjänar?

Gud söker inte efter sakrala byggnader och vigda kyrkorum. Han vill att varje kristen ska vara tempel för den helige Ande. I oräkneligt antal arbetar villiga händer för att på olika sätt betjäna Gud. Men det är ett försvinnande fåtal hjärtan

som låter sig gripas och uppfyllas av gudslivet i den nya skapelsen. Trots hängivna händer, far man vilse i sitt hjärta.

Teologerna, filosoferna och politikerna har målat och presenterat ett myller utav utombibliska Kristusbilder med fragment av sanningen. De flesta har fått hängivna efterföljare under olika tider i olika delar av världen. Vi vill nog alla representera Herren Jesus Kristus i tiden, och göra sällskap med honom för spännande upptäcksfärder uppe på höjderna, men knappast för att tillbringa nattens många och långa timmar i enträgen bön, utan för att sova och sedan bygga och konsolidera på respektabelt avstånd från all närkamp med avgrundslika kraftmätningar i demonbesatta människovarelser.

Sömn är en legal nödvändighet för alla, och det vore väl en religiös och politisk välgärning att förankra lagens och profeternas portalfigurer tillsammans med Herren Jesus Kristus för all framtid på det heliga berget, mitt i det judiska samhället. Tillfället var ju helt ypperligt för att ge form och struktur åt den messianska eran.

Av historiens vittnesbörd att döma, har kyrkorna hämtat sina förebilder från stormötet på förklaringsberget framför den nya tidsålderns, som inleddes genom den andeutgjutelse från höjden som uppfyllde hela lärjungaskaran, där de var församlade i den sal i övre våningen där de plägade komma tillsammans. Kyrkan har egentligen kommit till därför att kristenheten förlorat kontakten med det tema som avhandlades vid detta mycket enastående möte på högsta nivå.

Där penetrerades sakkunnigt och insiktsfullt Jesu förestående bortgång (uttåg), vilken han skulle fullborda i Jerusalem. Det var ingen abdikering och flykt man planlade. Det var fastmer det stora och triumfatoriska uttåget ur en fördömd värld som fjättrad i fångenskap förblev lojal mot Guds ärkefiende satan. Denna för hela mänskligheten helt omvälvande händelse, det stora maktbytet

Vem kan ens komma på tanken, att han skulle ha gett sitt folk uppdraget att bygga moskéer, synagogor eller kyrkor till hans ära och hans rikes framgång i tiden? Kriget mot härlighetens Herre, som korsfästes av denna världens vise och mäktige, har icke avmattats.

i andevärlden, hade sin historiska och pedagogiska förebild i det lilla uttåget, då Guds son Israel tågade ut ur Egypten, för att via havet, öknen och floden nå det förlovade löfteslandet.

Jesu namn har upphöjts över alla andra namn i tid och evighet. Han, som av sin samtids makthavare dömdes såsom illgärningsman av det romerska vilddjuret och den judiska skökan, har besegrat döden och tågat ut ur dödsriket, och av Gud utnämnts till Herre och Messias, och i kraft av detta sitt trefaldiga ämbete såsom profet, präst och konung, intagit platsen på majestätets högra sida i himmelen.

Vem kan ens komma på tanken, att han skulle ha gett sitt folk uppdraget att bygga moskéer, synagogor eller kyrkor till hans ära och hans rikes framgång i tiden? Kriget mot härlighetens Herre, som korsfästes av denna världens vise

och mäktige, har icke avmattats. Det är sveket som har gjort honom osynlig. Detroniserad sedan lång tid tillbaka av en kyrka som ofta prålar med hans namn.

Denna kyrkas traditioner, ordinationer, ceremonier, mässor och gudstjänster, förnekar apostlarnas och den urkristna församlingens Kristus, och korsfäster honom åter och åter åt sig genom sitt självvalda gudstjänstväsende.

I denna världsande och i detta evangelium utan korsets anstöt, och under en annan herres välde, rör sig denna världens alla sjöfarare (diplomaterna), köpmän (prästerskapet) och konungar (makthavarna) galant och belevat i sina universella fredssträvanden. Detta fördärvbringande utsäde som drabbar hela jorden, har den otuktiga kyrkan och hennes många otuktiga döttrar som modersköte. ■

Läs boken i sin helhet

Maranata - du vår Herre kom!

Arne Imsen mejslade under sina sista levnadsår fram något av en Maranataväckelsens principdeklaration, en presentation av de kännetecken som präglar dem som älskar Jesus och hans tillkommelse.

Några av rubrikerna är: Maranatafolkets identitet - Maranatafolkets politik - Maranatafolket - en teokrati.

Beställ boken via e-post bmc@maranata.se eller ring 08 98 56 83. Pris 39 :- +porto

Satsa a

Appell av Roger Lindroos

Jag vill dela ett sammanhang med er som grep tag i mig. Det handlar om Jesus och en kvinna som kom fram till honom:

- Men när Jesus var i Betania, i Simon den spetälskes hus, framträdde till honom en kvinna som hade med sig en alabasterflaska med dyrbar smörjelse; denna göt hon ut över hans huvud, där han låg till bords. Då lärjungarna sågo detta, blevo de misslynta och sade: "Varför skulle detta förspillas? Man hade ju kunnat sälja det för mycket penningar och giva dessa åt de fattiga." När Jesus märkte detta, sade han till dem:

"Varför oroen i kvinnan? Det är en god gärning som hon har gjort mot mig. De fattiga haven I ju alltid ibland eder, men mig haven I icke alltid. När hon göt ut denna smörjelse på min kropp, gjorde hon det såsom en tillredelse till min begravning. Sannerligen säger jag eder: Varhelst i hela världen detta evangelium bliver predikat, där skall ock det som hon nu har gjort bliva omtalat, henne till åminnelse (Matt 26:6-13)."

Det är något speciellt i det här. Vad är du och jag beredda att offra? Och hur räknar vi? Räknar vi på människosätt eller på det sätt som Jesus räknar? Det står så intressant i parallellstället i Markus:

- Några som voro där blevo då misslynta och sade till varandra:

Varför skulle denna smörjelse förspillas? Man hade ju kunnat sälja den för mer än tre hundra silverpenningar och giva dessa åt de fattiga." Och de talade hårda ord till henne (Mark 14:4-5).

Lärjungarnas vrede upptändes. De blev upprörda. Men nu var det ju så att den här oljan tillhörde kvinnan. Det var hon som hade alabasterflaskan med sig. Hon fick väl göra precis vad hon ville med den.

Tänk att det var så svårt för lärjungarna att se den här oljan förspillas. Men det var inte för vilket syfte som helst, utan det var till Jesus. Hon hade en kärlek till Jesus som hon ville ge uttryck för. Kanske hon hade förstått något som inte de andra hade förstått. Jesus hade gång på gång talat till dem om att han skulle vara tvungen att gå i döden. Men lärjungarna hade det här sättet att tänka. Köttets tankar, kan man säga. De hade ännu inte förstått.

Jesus värd allt men för Judas blev Jesus plötsligt bara värd trettio silverpenningar. Förut talade man om trehundra. Men att överlämna Jesus; överge honom – det blev trettio.

Det är något med det här som handlar om att inte tänka som världen tänker, eller tänka som människor brukar tänka. Människor i vår tid, även många kristna, är så oroliga för att det som sker i politiken ska

*För den här kvinnan
var Jesus värd allt.*

Det högg tag i mig att efter det här sammanhanget står det också:

-Därefter gick en av de tolv, den som hette Judas Iskariot, bort till översteprästerna och sade: "Vad viljen I giva mig för att jag skall överlämna honom åt eder?" Då vägde de upp åt honom trettio silverpenningar (Matt 26:14-15).

Judas springer iväg. För honom var det här droppen. Ska vi inte ta hand om våra resurser på ett bättre sätt? Har inte Jesus förstått? För den här kvinnan var

bli fel. Man är beredd att kompromissa och börjar att förhandla. Det är kanske litet magstarkt att börja jämföra våra politiska förhandlingar med hur Judas gjorde. Men politiken handlar ju om att ge någonting och få någonting. Men kan vi börja förhandla om vad Jesus är värd för oss? Vi kan ställa oss utanför människors sätt att tänka i världen. Vi kan faktiskt stå utanför detta. Vi kan predika Ordet, vi kan predika evangelium.

Illt på Jesus

Många kristna har satt sitt hopp till en mänsklig lösning. Man har säkert många bra sätt att räkna och tänka.

Så och så kan vi göra för att lösa problemen. Så här kan vi göra för att ta hand om våra fattiga. Om alla troende hade gått Ordets väg, ställt sig upp och bett för situationen i Sverige, så tror jag att man kunnat åstadkomma så mycket mer. Tänk om evangelium hade fått ta tag i de kristna! Det kanske låter konstigt, men jag tror att det är så. Om evangelium får ta tag i dig och mig – tänk vad vi kan uträtta! Om kärleken till Jesus får ta sig uttryck i våra liv på rätt sätt. Tänk om vi kan börja räkna så som Jesus räknar! Då handlar det om att ge allt. Då handlar det om att satsa allt på Jesus.

Jesus vet, och vi vet, att det handlar om Guds sätt att tänka. Guds sätt att räkna. Det handlar om sådd, det handlar om skörd. Vi måste be till Jesus att vi i denna tid får vara som kvinnan med den dyrbara smörjelsen. Att vi får vara ett vittnesbörd för människor och på det sättet åstadkomma något för människor, både här i tiden och i evigheten. En gång

Tänk om evangelium hade fått ta tag i de kristna!

Om evangelium får ta tag i dig och mig – tänk vad vi kan uträtta! Om kärleken till Jesus får ta sig uttryck i våra liv.

ska vi få inbringa vår skörd. Måtte vi ta vara på kallelsen. Måtte det få bli allvarligt för oss. Låt oss inte springa iväg och börja förhandla bort Jesus. Jag vet inte vad Judas hade tänkt göra med pengarna. Men han ångrade sig bittert.

Låt oss be till Jesus att vi får det hjärtelag som den här kvinnan hade; att vi tar det dyrbaraste vi har och ger till Jesus.

Smörjer över Jesus. Jesus säger: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gå fördenskull ut..." Måtte vi gå ut med rätt sinnelag. Måtte vi gå ut och så med våra tårar, så med vårt armod. Då kommer Jesus också att välsigna. Jag tror att vi då får vinna människor för Jesus som vi kommer att få möta en dag i evigheten. Amen. ■

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00

Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Rudiosändningar via internet:

www.maranata.se

Efter hemkomsten tog Gustaf tillfället att berätta om sin resa hos Maranataförsamlingen i Stockholm.

Ett rop från f

Gustaf Jillker kom nyligen hem från en vistelse i Suruç i Turkiet på gränsen mot Syrien. Resan gjordes tillsammans med en vän. Genom nästan dagliga rapporter från Gustaf har några av hans vänner kunnat följa händelseförloppet. Detta har varit till stor välsignelse, både som en uppmuntran om vad Gud gör och som en allvarlig påminnelse om den oerhört svåra situation som de hundratusentals flyktingarna från Syrien befinner sig i.

MR publicerar här några utdrag från en av Gustafs rapporter, och önskar med detta uppmuntra, utmana och engagera flera i det uppdrag som gäller alla Jesu efterföljare.

Rapporten handlar till största delen om sammanträffandet med broder Farzad, som på ett särskilt sätt engagerat sig för de kurdiska flyktingarna i Suruç.

Farzad kom hit till Suruç på grund av en begäran från regeringen i irakiska Kurdistan om hjälp till kurderna. Det är alltså inte den turkiska regeringen utan kurderna som stöder honom. På den korta tiden han varit där, är det en imponerande verksamhet han organiserat. Organisationen är nästan militärisk. Det är inte så konstigt, för han är utbildad inom iranska krigsmakten som officer och fallskärmsjägare och deltog tidigt i kriget mellan Iran och Irak.

– Det var en bra skola, sade Farzad.

Men han blev sårad i kriget och bär fortfarande splitter i kroppen – i ryggen, buken och benet. Splittret går inte att operera bort eftersom det sitter nära en nerv.

Farzad har en särdeles märk-

lig religiös bakgrund, som gör att han vet mer än de flesta vad islam är. Hans farfar var en berömd ayatolla i Iran och redan som fyraåring sattes han i en religiös skola. Vid tio års ålder kunde han stora delar av Koranen utantill.

Men det var också Koranens hårda krav på människan som fick honom att öppna sig för Herren. Han drevs av oerhörda skuld känslor. För att uppnå rättfärdighet började han studera bibeln för att kunna skada de kristna. Det skulle vara ett sätt att uppnå godkännande från Gud. Men det skulle bli början till ett nytt liv.

Vid ett besök i en kyrka, som han ämnade skada, blev i stället resultatet att han fick träffa kristna och blev föremål för förbön. Det ledde till ett förvandlande möte med Gud. När han kom tillbaka till sina

muslimska vänner, fick de se honom le för första gången. Enligt sufisternas lära, var det fel att le.

– Varför de syriska flyktingarna bemöter oss med sådan glädje och värme, är för att vi är de enda som har kunnat ge dem hopp. Det absolut största som skett med vårt arbete är att vi kunnat ge människorna det. Att vi är kristna spelar för dem absolut ingen roll. I stället har de frågat varför inga muslimska organisationer skyndat till Suruç med humanitär hjälp. Inte heller den turkiska

staten har visat någon större vilja att hjälpa. Varför kommer bara de kristna med hjälp?

Med kurdernas begäran i bakgrunden drog Farzad till Suruç och stannade till vid det första flyktinglägret han mötte. Vid ingången frågade en man vad han gjorde där.

Broder Farzad och Gustaf Jillker.

Flyktingarna i Suruç

– Jag tänker hjälpa till med flyktingarna, men jag är kristen, svarade Farzad.

– OK, men vi gillar kristna. Välkommen hit!

Mannen som Farzad mötte vid ingången, tog honom med till borgmästaren i Suruç och introducerade Farzad för denne. Det slutade med att borgmästaren gav honom tillåtelse att arbeta bland flyktingarna.

– Ni är välkomna, för ni gör ett väldigt viktigt arbete här i staden, sa borgmästaren och önskade honom lycka till.

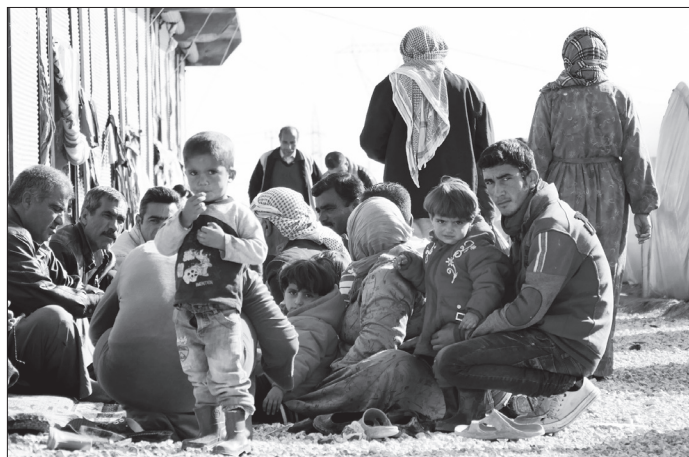
På vår väg hem från flyktinglägret Rojava alldeles vid gränsen, stannade plötsligt Farzad bilen, som vi åkte med.

– Titta dit bort mot Kobane! Röken som ni ser stiga upp vid berget, är röken från avgrunden. Härifrån kan man se de ständiga bombningarna. Just nu bombar de.

Vi klev ur bilen och bara stirrade. Det var en helt överklig känsla. Landskapet var så vackert. Det var solnedgång, och vi såg det grå diset ligga över fälten. Borta vid horisonten fick solen himlen att färgas röd i alla fantastiska nyanser. Luften var ren och sval. Tystnaden bröts bara av någon enstaka bil som rusade förbi. Allt var så turistiskt idylliskt som det borde vara

Det här flyktinglägret har fått namn efter den kurdiska delen av Syrien som kallas Rojava.

Av alla tusentals flyktingar i lägret är cirka hälften barn.

en afton borta i Östern, där trons fader Abrahams förfäder vandrat som herdar i tidernas begynnelse.

Mitt i allt detta steg rökpelaren rakt upp mot himlen och påminde om att just nu pågår ett krig som orsakat så mycket obeskrivligt mänskligt lidande, så mycket död, fattigdom, hunger, sjukdomar, mänsklig förnedring och hopplöshet. Synen av rökpelaren går aldrig att glömma.

– Värst är det för barnen, sa Farzad. Titta på dem och se hur de försökt göra sina egna leksaker. Hälften av de boende utgörs av barn, och de har ingenting att sysselsätta sig med. Det finns ingen riktig skola och de har inga leksaker. Det måste komma folk hit och ta sig an dem.

– Hit borde många ungdomar komma som volontärer. De kan inte få någon

ekonomisk ersättning, men deras insatser skulle vara ovärderliga. De behöver inte kunna språket, för det är det minst viktiga. De ska bara sysselsätta barnen, så att något stimulerar dem. Sysslösa barn blir traumatiserade. Den som kommer hit och inte kan språket, kommer snabbt att lära sig det genom barnen. Barnen blir deras lärare.

– Volontärerna skulle kunna lära barnen engelska. Båda blir vinnare. Den som kommer hit lär sig arabiska eller turkiska och barnen lär sig engelska.

Plötsligt tog Farzad tag i en pojke, som sprang förbi.

– Titta här, sade han och började rota i pojkens hår. Här ser ni resultatet av att barnen lever så tätt inpå varandra.

Jag såg inget särskilt och inte min vän heller.

– Huvudlöss, sade Farzad. Vi behöver ett särskilt schampo mot huvudlöss. Det är ett medicinskt schampo. Vet ni vad huvudlöss är?

Farzad syftade på betydelsen, om vi förstod vad ordet betydde på engelska.

Jodå, nickade både min vän och jag. Min vän kunde ju tala nästan alla språk, så för honom var det ordet ingen match. För min del hade jag inte hört ordet förr på engelska, men det är ett internationellt ord, så det var inga problem. Alla problem i lägret var allmänmänskliga,

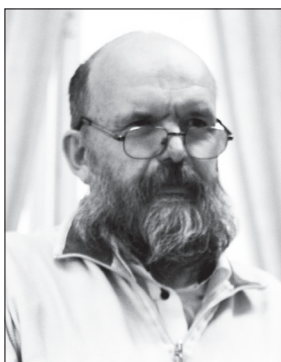
forts sidan 14

Terror eller tro

I början av januari i år skakades återigen vår del av världen av ett fruktansvärt terrordåd. Sjutton människor fick sätta livet till när terroristerna gick till angrepp i Paris. Det som hände där har också kopplingar till IS framfart i Syrien och Irak dit många ungdomar från Europa frivilligt ger sig iväg för att ge sig hän åt våldet. Med anledning av situationen gjorde Radio Maranata ett program med temat: Terror eller tro. MR publicerar här några utdrag från programmet.

Bilden visar detonationen av en bilbomb i Bagdad.

Satir och helighet

Hans Lindelöw var programledare och utvecklade bland annat dessa tankar om spänningsfältet mellan satir och helighet.

Vad var det som skedde i Paris? Terrorattentatet mot satirtidskriften Charlie Hebdo! För några år sedan var det oerhört intensivt, då Jyllandsposten under hösten hade publicerat sina teckningar som sedan publicerades ute i världen. Det innebar en reaktion över hela världen bland muslimerna som protesterade. Vad handlade det om?

Vad som står emot varandra är alltså helighet och satir. Helighet har med religion

att göra. Satir har med upplysningstidens ideal att göra. Den här konflikten, kanske blir särskilt svår då Islam kolliderar med västerländska ideal – vi får inte glömma att också vi tror på en helig Gud.

Man kan inte annat än uttrycka sorg och klagan över det som hände. Men det är särskilt otäckt när några av de första signaler som kom efter det som hände manade till att vad som borde hända nu är att alla media i hela världen förenar sig och publicerar de hädiska illustrationerna

– det är ju inte bara Islam som hädas. Det är alla religioner; även kristendomen.

Då blir jag litet fundersam, för då jag läser profetian ser jag att det talas om den som sätter sig upp emot allt vad gud heter. Det står om det i Danielsboken. Sådana som sätter sig upp emot allt vad Gud heter. Allt som kallas heligt. Det är alltså inte om att det är Gud, men att det heter gud. Det är inte fråga om att det är heligt, men att det kallas heligt. Det är tydligen något som det gäller att se upp

med. Man kan känna så här: – snälla nån, här gäller det att ta i nu riktigt! Det var inte långt ifrån att man hörde att nu ska väl hela världen resa sig upp och häda Gud med en mun!

Det är just vad profetian säger kommer att ske. Hela världen kommer att göra det! Den kommer att fullständigt kapa banden. Det har man genom historien och många gånger haft stor anledning att sörja över och ångra att man har gjort.

Hur många fransmän har inte ångrat att revolutionen där blev så radikal? Hur många ryssar har inte ångrat att revolutionen där blev så radikal? Det var så mycket som kapades. Inte så att det inte var berättigade krav och väldigt mycket friska fläktar. Men någonstans här så har det alltså definitivt gått för långt. I vissa lägen har man släppt lös krafter som man inte kunnat kontrollera. Det måste man också se upp med. Helighet mot satir. Satir kan vara värdefullt. Även profeterna begagnade sig av satiren. Jesus själv kallade sina motståndare "huggormars avföda". Men han uppmanade inte till våld, utan hans undervisning talar om att älska sin nästa.

Vilka frågor! En gång, under den lyckliga tiden före den 11 september 2001, var dessa frågor trots allt väldigt aktuella. Strax före 11 september 2001 var det en stor konflikt mellan Afghanistan och Amerika; främst alla kristna, därför att kristna missionsarbetare i Afghanistan blev arresterade. Man menade att de gått över gränsen i sin missionsiver. Och trots allt var deras ideologi att inte uttrycka sin tro verbalt. De skulle inte tala, inte skriva, utan bara vara verksamma i kärlek. Men på något sätt hade det i alla fall stuckit i ögonen på några, och provocerat fram att de blev arresterade. Strax innan 11 september pågick en debatt i den kristna världen om det här. Så frågorna är verkligen inte nya. Hur ska man ställa sig till Islam, hur ska man definiera ...?

Vi måste verkligen fundera på allvar: Vad är tro? Jesus sa: "Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här på jorden?" Han ställde aldrig frågan om han skulle finna terror. Det profetiska ordet talar för att det sannolikt ska vara mycket terror. Det har med slutfasen att göra. Enligt profetian är slutfasen innan Herren kommer, mycket svår. Men det finns ett hopp. ■

Låt försona er med Gud

I samma program hade Emanuel
Johansson följande appell.

Trons objekt är viktigt. *Vad* är det man tror på? Och *vem* tror man på? Den tro jag vill vittna och berätta om är tron på Jesus Kristus. Där finns det en lösning för frågorna vi bär på. Det är många som funderar över problemen som vi ser i samhället. Det finns radikala grupper som är kopplade till olika slags religioner. Men det finns en lösning, och det är i Jesus Kristus. Han sa bland annat så här:

- Ni har hört att det är sagt: Du skall älska din nästa och hata din ovän. Jag säger er: Älska era ovänner och be för dem som förföljer er (Matt 5:43-44).

Här fanns uppfattningar som kanske kom från de äldstes stadgar och den religionsutövning som fanns i dessa

**Vår Mästare
uttrycker tydligt
att vi ska
älska våra
ovänner och
be för dem
som förföljer
oss.**

dagar. Men så kommer Jesus med ett helt nytt budskap. Han talar om försoning, om att böja sig. Han talar om att älska sina ovänner och om att be för dem som förföljer oss. Hos Jesus finns det en lösning. Han har anförtrött åt oss försoningens ämbete; att tala om försoning.

Jag känner en oerhörd besvikelse och sorg över situationen i vårt land. Här har många unga människor växt upp och gått i skolan, men av olika anledningar har de begett sig iväg till exempelvis Syrien och där kämpat för något som bara handlar om ondska. Det är hemska saker som dessa ungdomar ger sig in i. Vad kan det bero på?

Som kristen i Sverige måste jag säga att vi inte har lyckats i vårt uppdrag att tala om Honom som är lösningen, nämligen Jesus Kristus. Vi har inte lyckats med att få fram försoningens budskap.

En av orsakerna till att dessa ungdomar hamnar snett är kanske den totala kontrast som uppstår när de kommer med sin religion, sina normer och seder som krockar totalt med vårt samhälle som är dominerat av ateism och där de får lära sig att ifrågasätta allt vad normer heter.

Men jag tror att det finns en lösning i försoningens ämbete. Evangelium om Jesus svarar för behovet som finns hos den rotlösa människan helt utan normer och ramar för sitt liv likaväl som för den som väl har traditioner och livsramar utifrån sin religion men som aldrig upplevt den förlåtelse och försoning som är det verkliga behovet.

Så är det frågan om terror. Som vi

forts nästa sida

alltså ser kan grunda sig i religionen. Då blir frågan om något sådant skulle kunna ta sig uttryck utifrån en kristen evangelisk tro? Nej! Vår Mästare uttrycker tydligt att vi ska älska våra ovänner och be för dem som förföljer oss.

Men ändå ser vi hur Petrus, en av Jesu lärjungar, drog fram sitt svärd i Getsemane örtagård och faktiskt högg örat av översteprästens tjänare. Man kan fråga sig om han hade hört och tagit in vad Jesus hade sagt. Det var uppenbart att han kände sig hotad. Hans mästare var hotad, han kände sig kränkt av situationen och drog upp sitt svärd. Men Jesus går till rätta med Petrus och säger: "Stick ditt svärd i skidan!" Det Petrus gjorde var ett uttryck för otro.

Jesus sa: "Mitt rike är inte av denna världen". Hans rike är av ett helt annat slag. Om vi har hans tro då sticker vi svärdet i skidan och lämnar allt detta mänskliga som kan bli så fel.

Vi får istället bli uppfyllda av honom som kallar på människan och älskar människan och inte vill något annat än försoning.

Vi som tror på Jesus sitter inne med en lösning för människor i vårt land. Hur ska vi lyckas med att presentera Jesus? Jag tror att det finns förutsättningar att nå fram med evangelium till en muslim som har sin tro och religion. Där kan det

Petrus drog upp sitt svärd. Men Jesus går till rätta med honom och säger: "Stick ditt svärd i skidan!"

finnas anknytningspunkter. När Paulus kom till Aten mötte han människor som hade en hednisk religionsutövning. De trodde på antika gudaväsen, men han hittade en anknytningspunkt. Han hittade ett altare som var rest till en okänd Gud. Utifrån det började Paulus

tala till folket om Jesus och ge dem evangelium. Hos muslimer kan vi hitta anknytningspunkter. Abrahams Gud; Gud som uppenbarade sig för Mose. Han uppenbarade sig också i Jesus Kristus och erbjuder sin försoning.

Däremot kan det vara svårare för det ateistiska släktet som växer upp idag och inte har några anknytningspunkter till det vi vill presentera om Jesus och tron på honom. Men behovet av frälsning finns ändå där och vår utmaning är att nå fram med det glada budskapet.

Vi får fokusera kring det som är vårt uppdrag. Vi lever i den yttersta tiden; mitt i en tid av terror, och vi ser hur ondska florerar i världen. Men vi har en lösning: Evangelium – det glada budskapet. Och det handlar om försoning i Jesus Kristus. Vi läser om detta i exempelvis 2 Korintierbrevet:

- Alltså, om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit. Allt kommer från Gud, som har försonat oss med sig själv genom Kristus och gett oss försoningens tjänst. Ty Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser, och han har anförtrott åt oss försoningens ord. Vi är alltså sändebud för Kristus. Det är Gud som förmanar genom oss. Vi ber å Kristi vägnar: låt försona er med Gud (2 Kor 5:16-20).

Det blir min sluthälsning: Låt försona er med Gud! ■

Ett rop från flyktingarna...

Forts från sidan 11

så det borde inte vara svårt för alla gåvogivare runt om i världen heller att förstå. Alla församlingar som känner för flyktingar, kan säkert förstå det ordet.

Men muslimska organisationer och turkiska staten verkar inte förstå sådana ord. Det är väl därför muslimska flyktingar i Suruç blir så glada när kristna kommer med hjälp. De kanske förstår alla ord som har med nöd och behov att göra. Åtminstone kan man hoppas att de gör så.

Annat är det i Sverige och i flyktingmottagningen i Gäd-

dede. Där är många arga just nu. Argast är kyrkorådets ordförande, fast han ska vara ordförande i en kristen församling. Han menar att muslimer inte får gå på möten, så länge de inte fått sina asylärenden behandlade. Kyrkoherden oroas för vad bön för muslimer kan leda till. Muslimska flyktingar får absolut inte bli kristna medan de söker asyl, för risken är då att man i Svenska kyrkan kan få problem.

Nu blir jag lite ironisk, men det blir man när man varit i Suruç och på avstånd förstått lite mer av den svenska flyk-

tingpolitiken och rädslan i Sverige för muslimer.

Mitt dagliga Internetberoende har gjort att jag är rätt så uppdaterad på vad som händer i Sverige. Inga rapporter undgår mig, trots att jag befinner mig så långt borta, att jag med egna ögon kan se frontlinjen mot den Islamiska Staten. Jag vet att där borta slåss alla jihadister för att döda demokratin, både ifråga om yttrande- och religionsfriheten.

Men nu inser jag att frontlinjen också går uppe i Gäddede. Det är en surrealistisk situation. "Kriget går vidare" även där uppe i de fridsamma fjällen ifråga om religionsfrihet och bön, kan jag läsa i epost från Sverige.

Flyktingar varnas och hotas av kyrkan med förflyttning och straff.

Fast i Gäddede ser man förstås inte röken från några bomber. Där handlar det mer om en annan rök, och det är den rök som man läser om i Uppenbarelseboken. Den är nog mycket värre, för den kommer från de andliga konfrontationer som ideologiernas krig utlöser. I det kriget drabbas inte bara muslimer utan också kristna, ja till och med karismatiker och pingstvännar hotas till tystnad i Sverige.

Precis som i Suruç blottar striden var kristna och alla andra står i andligt avseende i dessa yttersta tider. ■

Den breda ekumenikens väg

Del 3

Text: Stig Andreasson

"Andens fjärde våg".

Detta är rubriken till en ganska lång artikel i tidskriften *Keryx*, skriven av **Anders Gerdmar**, rektor för Livets Ords Teologiska Seminarium, som i dagarna återuppstår i ny ekumenisk gestalt. Vi försöker att genom några koncentrerade citat få tag på själva kärnan i det budskap och den rörelse som alltså nu benämns "Andens fjärde våg".

En fjärde våg förutsätter att det tidigare funnits tre vågor.

Innanför det som kallas "pingstteologi" talar man faktiskt om tre vågor av andlig förnyelse i modern tid, vilka alla betraktas som ett verk av den helige Ande. *Den första "vågen"* kom vid 1900-talets början. Ofta omtalas möteslokalen i Azusa Street i Los Angeles som dess vagga. Men också på andra ställen uppstod liknande andliga rörelser. Dessa blev upphovet till den världsvida pingströrelsen. Bara i USA uppstod ett trettiotal olika "pingstsamfund" och i vår del av världen uppstod "pingstförsamlingar". I Skandinavien fick pingstfolket solida andliga ledare som **Barratt** och **Levi Petrus** och blev en välsignelse för vårt land och även för många andra länder genom de många missionärer som blev utsända. Den ursprungliga pingstväckelsen var utan tvekan ett återupptäckande av bortglömda och försummade bibliska sanningar och andliga gåvor. Detta förde också till att många kristna i andra samfund blev pingstvänliga. På världsvid nivå uppstod givetvis en del sidospår, som exempelvis den s.k. "Jesus only – rörelsen", som förnekar Guds treenighet

och som i Jesu namn omdöper kristna, som tidigare enligt Jesu egna ord blivit döpta i Faderns, Sonens och den helige Andes namn. Men sådana sidospår är vanliga i samband med de flesta andliga väckelser.

Den andra vågen var den s.k. "karismatiska förnyelsen" på 1960-talet. Den gav inte upphov till något nytt samfund men berörde många olika kyrkosamfund, även katolska kyrkan. Den var betydligt mer konturlös än den ursprungliga pingstväckelsen vad gäller exempelvis församlingssynen. Den karismatiska rörelsen kunde faktiskt uppträda med rätt olika ansikten i olika länder och från tid

genom den karismatiska förnyelsen där den var som bäst.

Den tredje vågen kom på 1980-talet och framställs som en "under- och mirakelrörelse". Uttrycket "kraftevangelisation" togs i bruk. **John Wimber** var där en förgrundsfigur. Då blev det också vanligare med kurser i bruket av andliga gåvor. En annons omtalade bland annat en "avancerad kurs i helbrägdagörelse". Andliga manifestationer sattes med andra ord i system. Många nya grupper med liknande förkunnelse har sett dagens ljus sedan dess. Här kan vi bara helt kort beröra detta för att läsaren skall förstå förspelet till "den fjärde vågen". Men innan

Så kom Härold Norburg med följande uttalande: *Den karismatiska rörelsen kommer på lång sikt att föra både pingstfolket och majoriteten av frikyrkorna in i världsekumeniken.*

till annan. Inom den fanns ibland en tendens till att framställa andedopet som en erfarenhet tillgänglig för alla, oberoende av den övriga trosgrunden. En av rörelsens mest framträdande representanter uppsökte till och med Mormonkyrkan, som har en antikristen troslära, för att uppmana dem att ta emot den karismatiska förnyelsen. Sådant skapade förvirring. Kan man motta Andens kraft till att förkunna villoläror? Trots detta blev säkert många troende berikade i sitt andliga liv

vi går över till att analysera den, måste jag nämna ett anmärkningsvärt uttalande som jag hörde för dryga 40 år sedan.

En märklig förutsägelse.

Min hemgångne vän **Härold Norburg** var i många år redaktör för den lilla missionstidningen *Trons Segrar*. Han var en mycket uppmärksam skribent. Det hände ganska ofta att andra kristna redaktörer citerade från hans ledarartiklar. "Redaktör Härold Norburg skrev förra

veckan följande i Trons Segrar”, kunde man då och då läsa i olika tidningar. Härold var också en av lärarna på min första bibelkurs och vid hans besök i Frankrike fick jag glädjen att vara hans tolk. Redan i mitten av 1970-talet fick han tyvärr lägga ned både vandringstaven och pennan – enligt vår mening så alltför tidigt. Men bara några år innan han fick hembud anförtrödde han min hustru och mig en tanke och en känsla som han hade och som jag aldrig har glömt. Den karismatiska rörelsen stod då på höjden av sin popularitet i svensk kristenhet. Så kom då vår vän Härold med följande uttalande: *”Den karismatiska rörelsen kommer på lång sikt att föra både pingstfolket och majoriteten av frikyrkorna in i världsekumeniken.”* Härold var den borne bibelläraren. Men här måste jag närmast betrakta hans uttalande som profetiskt. Detta står klart då vi betänker vilken förändring som faktiskt skett i kristenheten sen dess och inte minst då vi nu tar en titt på den s.k. *fjärde vågen*.

Den fjärde vågen syftar till enhet enligt världsekumeniskt mönster.

”Precis som varje splittring i en syskonskara är tragisk så är det med varje splittring i Kristi kropp, där splittringsmekanismerna har resulterat i närmare 40 000 samfundsbildningar och oberoende grupper. Flest finns inom protestantismen, medan katolska kyrkan ofta lyckats införliva väckelserna i kyrkan, sedan man försäkrat sig om att den nya rörelsen höll fast vid den gemensamma tron och ville hålla fast vid enheten. Där är vi idag. En splittrad kristenhet där var och en odlat sina favoritfrågor” (Keryx).

Karikaturtecknare har varit omdiskuterade på senare tid. Här har vi ett exempel på hur man kan göra både grova karikatyrer och naiva skönmålningar uteslutande med hjälp av ord. De protestantiska kyrkosamfundet framställs här i huvudsak som ett resultat av splittringsmekanismer. Den katolska kyrkan däremot sägs ha bevarat sin enhet genom att den införlivat väckelserna i kyrkan efter att noga ha verifierat deras äkthet. Min första stora fråga då jag läste detta var vilka dessa väckelser kunde vara, som alltså Påvekyrkan så fint lyckats absorbera. Kyrkohistorien berättar om tider då omoral och förvärldsligande till stor del behärskade Roms kyrka. Som reaktion mot detta uppstod tidtals diverse klosterordnar och asketiska rörelser bland människor som ville ta religionen mer på allvar. Dessa företeelser hör emellertid snarare hemma i de mystikpräglade rörelsernas historia

än i den verkliga väckelsehistorien. Väckelse i gängse bemärkelse har knappast kännetecknat Roms kyrka. Däremot visar historien att bibliskt förankrad och evangelisk väckelse alltid mött motstånd från Påvekyrkan. Denna kyrka har under seklernas gång lagt till den ena villfarande dogmen efter den andra till sitt lärosystem. Är detta frukterna av de s.k. ”väckelserna” som så smidigt blivit införlivade i kyrkan?

Sedan länge framställer den breda ekumenikens förkämpar protestantismen som en splittringsrörelse. Det är verkligen en form av karikatyr. Vi skall inte försöka skönmåla protestantismen som sådan. Den rymmer tyvärr både kyrkosplittring, liberal teologi och bibelförnekelse, även bland dem som står med namnet ”evangeliska” kristna. Visst finns det många slags församlingar, missions-sällskap, federationer av kyrkor m.m. i den protestantiska världen. Men alla är inte ett resultat av splittring. Många av dem har uppstått som resultat av väckelser och på grund av lovvärd missionsiver. Låt mig bara ta ett enda exempel bland många tusen. Det finns en mission som speciellt har gått in för att evangelisera gruvdistrikt (Mission to Miners). Den

evangeliska församlingar i den landsdelen och vi hade ett fint samarbete med den. Gruvmissionen uppstod inte genom splittring och har aldrig varit orsak till splittring. Det är likadant med många andra missioner och rörelser.

Både försöket att skönmåla katolicismen och att skapa en vrångbild av protestantismen blir ett uteslutande av fakta. Vill tidskriften Keryx verka trovärdig bör den införa följande citat av journalisten **Tomas Dixon** som själv varit katolik. Han skriver:

- Så enhetlig som många just nu inbillar sig är inte katolska kyrkan. De andliga och teologiska skillnaderna inom den är knappast mindre än mellan protestantismens olika samfund. Det finns katoliker längs hela skalan från kyrkligt konservativa (som vill återinföra latinet) till totala modernister och liberalteologer av alla slag.

Den fjärde vågen skall förena sakramentalism och karismatik.

-I pingstkarismatisk miljö pågår det idag på många håll en diskussion om relationen mellan två synsätt som man kan kalla sakramentalt eller evangeliskt-karismatiskt. Men Guds plan är inte att det ska finnas en spän-

Kyrkan blir en slags frälsningsanstalt och människan blir beroende av kyrkan som innehar frälsningsmedlen.

Detta har alltid utgjort en kontrast till biblisk och evangelisk tro.

uppstod genom att några kristna fick speciell nöd för befolkningen som bodde och arbetade i gruvområden. I flydda dagar var fattigdomen stor i de områdena och arbetet i gruvorna var mer riskfyllt än i vår tid. Denna mission har verksamhet i många länder och många människor har genom den vunnits för Gud. En nära vän till oss i östra Frankrike var pastor i en sådan gruvdistriktsförsamling. Den skilde sig inte på något sätt från andra

ning mellan sådana saker som hans Ande verkar i Kristi kropp. Tron på Kyrkan som Kristi kropp, som ”fullheten av den som uppfyller allt i alla” är både sakramental och en tro på kyrkan som en slags fortsatt inkarnation. Precis som Jesus förmedlade Guds fullhet kan församlingen göra det! Detta sker just sakramentalt, genom olika yttre medel.

Nådemedlen är centrala i de stora klassiska kyrkorna, den romersk-katolska, den ortodoxa, den anglikanska och många av de kyrkor som växte fram utifrån reforma-

tionen. Luther själv betonar nådemedlen. Den lutherska reformationen hade alltså ett grundläggande sakramentalt tänkande" (Keryx).

Med stor vördnad talar den breda ekumenikens representanter om den katolska och den ortodoxa kyrkan plus några andra. De kallas ibland "de historiska kyrkorna", ja till och med "de ursprungliga kyrkorna". Här kallas de för "de stora klassiska kyrkorna". Ingen ände på ståtliga titlar! Om vi nu bara håller oss till den sistnämnda titeln, som förekommer i Keryx-artikeln, uppstår frågan: Vad betyder ordet klassisk? Vilken kyrka eller vilka kyrkor gör skäl för det namnet? Klassisk betyder "känd och accepterad sedan gammalt och utgör ofta en förebild" (Esseltes Svenska Ordbok). Så nu vet vi vilka förebilder den fjärde vågens förkunnare ser upp till. Det är den katolska och den ortodoxa kyrkan. Och varför är dessa då så tilldragande? Jo, de är säten för ett sakramentalt tänkande, vilket betyder att det är kyrkan som genom yttre medel (sakrament) förmedlar Guds liv och fullhet till människorna. Kyrkan blir då en slags frälsningsanstalt och människan blir beroende av kyrkan som då innehar frälsningsmedlen.

Detta har alltid utgjort en kontrast till biblisk och evangelisk tro på Andens fria liv och verksamhet. Den helige Ande verkar genom Ordet och som svar på bön oberoende av yttre ceremonier och sakramentala handlingar. Vi står inför två helt olika synsätt. Personligen menar jag att de är oförenliga. Men i den fjärde vågen skall de förenas även om detta aldrig har skett under hela kyrkohistorien! Vi får emellertid inte veta om det skall ske med hjälp av katolska kyrkans sju sakrament eller om det räcker med lutherdomens fattiga två!

Kyrkan som en fortsatt inkarnation av Kristus är, som vi redan omtalat i en tidigare artikel, en fullständigt obiblisk tanke. Inkarnationen, det stora undret att Gud blev människa i Kristus, är ett fullbordat och avslutat faktum.

Den fjärde vågen sägs vara en ny väg tillbaka till den apostoliska fullheten.

"Här visas en väg som jag tror är den enda vägen framåt för Kristi kropp. En kristendom som har den fasthet och objektivitet som kommer från nådemedelskristendomen, och den frihet, eld och kraft som kommer från det karismatiska. Det finns, tror jag, en sådan Guds Andes rörelse i tiden

som gör något som ur kyrkohistorisk synvinkel är märkligt: förenar det yttre och det inre, det sakramentala och det karismatiska. Är det nytt? Nej, det har naturligtvis alltid funnits i Kristi kropp, kring olika andliga ledare, i kloster och kommuniter. Men kanske det vi nu ser är bredare och mer av en rörelse. Kanske är det en fjärde väg och en fjärde väg. En rörelse tillbaka till den apostoliska fullheten" (Keryx).

Artikelförfattaren menar själv att den

dop och nattvard är betydelsefulla för troslivets uppbyggelse. Men den personliga frälsningen förmedlas inte till den enskilde genom yttre handlingar (sakrament) som ämbetsmän i en bestämd kyrka förfogar över och kan dela ut. För att än en gång citera Hjalmar Holmqvist om det kristna livets katolicering i fornkyrkan, så nämner han flera ödesdigra följder:

- Kyrkans absolution kom istället för för-

Då människor som länge levt i ett sakramentalt religiöst system tar emot det enkla nytestamentliga evangeliet, upplever de en befrielse från det gamla systemet.

fjärde vågens försök att förena det sakramentala och det karismatiska ur kyrkohistorisk synvinkel är märkligt. Vi håller gärna med om detta. Då vi läser vår store kyrkohistoriker **Hjalmar Holmqvists** verk kommer det tydligt fram att den "sakramentsreligiositet" som idag behärskar den katolska och även den ortodoxa kyrkan inte har sina rötter i urkristendomen. Det var inflytandet från forntidens mysteriereligioner som förändrade den kyrka som Holmqvist kallar "Ande-Kyrkan" till en sakraments- och ämbetskyrka. Han förnekar inte att det trots denna ödesdigra förändring fanns mycken sann, ärlig och äkta fromhet i den tidens kyrka. Vi kan heller inte frångå de många människor samma uppriktiga fromhet i vår tids sakramentala kyrkosystem. Men sakramentalismen och den andliga förnyelsen är inte parhjästar.

Tyvärr är jag överbevisad om att "den fjärde vågen" inte kommer att föra kristenheten tillbaka till den apostoliska fullheten. Den kommer snarare att föra de troende tillbaka till den ödesdigra tid, då man började avlägsna sig från denna fullhet för att istället bli en sakramental och hierarkisk kyrka.

Heliga instiftelser har sitt värde. Både

låtelse från Gud, föreningen med Kristus bestod i föreningen med kyrkan, och endast genom "klerus" (prästerskapet) kunde man rätt dyrka Gud.

Efter att ha vistats i ett katolskt land i över 50 år har jag konstaterat att det i stort sett är likadant idag. Då människor som länge levt i ett sakramentalt religiöst system tar emot det enkla nytestamentliga evangeliet, upplever de en befrielse från det gamla systemet. Personligen har jag aldrig sett evangeliet verka på något annat sätt. Den nya födelsen och det nya livet i Gud befriar från tron på yttre former, magiska handlingar och kyrkligt formväsen. Därför blir mitt råd till alla sökare av andlig förnyelse idag: Sök dig fram till de friska källsprången i det evangelium som presenteras i Nya testamentet. Där möter du *den ursprungliga och rena vågen* av liv och kraft. ■

Diskutera inte med

Frestaren kom till Jesus - helt säkert kommer

Text: Johnny Blondini

Men är du beredd att möta honom när han försöker vilseleda och förvirra dig? Bibeln är den främsta auktoriteten som du kan rådfråga när frestaren kommer. Ta reda på vad Guds Ord säger om de obehagliga omständigheter som Frestaren vill ska drabba dig. Följ där Guds råd för att inte ge efter för Frestaren. Gör som Jesus gjorde och citera ur Guds Ord.

I Matteus 4:1-11 får vi ett klart exempel på hur djävulen försökte besegra Jesus och hur Jesus tog tag i den situationen:

- Sedan fördes Jesus av Anden ut i öknen för att sättas på prov av Djävulen. När han hade fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter, blev han till slut hungrig. Då kom Frestaren och sade till honom: 'Om du är Guds son, så befall att de här stenarna blir bröd.' Jesus svarade: 'Det står skrivet: Människan skall inte leva bara av bröd, utan av varje ord som utgår ur Guds mun' (Matt 4: 1-4).

Jesus citerar här ur Femte Moseboken 8:3. Men frestaren gav sig inte:

- Sedan tog Djävulen honom med sig till den heliga staden och ställde honom högst uppe på tempelmuren och sade: 'Om du är Guds son, så kasta dig ner. Det står ju skrivet: Han skall befälla sina änglar och de skall lyfta dig på sina händer så att du inte stöter din fot mot någon sten' (Matt 4:5-6).

Djävulen kommer att citera ur Bibeln också för dig. Här ovan återoppar han vad som står i Psaltaren 91:11-12. När djävulen citerar passager ur Skriften så visar Jesus att man bäst bekämpar honom genom att citera ur Skriften tillbaka för honom. Jesus svarade:

- Det står också skrivet: Du skall inte sätta Herren din Gud på prov (Matt 4:7).

Det finns flera ställen i Skriften som man kan använda i kampen mot frestaren, som kommer göra allt han kan för att använda sig av Skriften för sitt syfte. Här citerar Jesus ur Femte Moseboken 6:16.

Men frestaren gav ändå inte upp:

- Nu tog Djävulen Honom med sig upp på ett mycket högt berg och visade honom alla riken i världen och deras härlighet och sade: 'Allt detta skall jag ge dig om du faller ner och tillber mig.'

Då sade Jesus till honom: 'Gå din väg, Satan. Det står ju skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du dyrka.' Då lät Djävulen honom vara, och änglar kom fram och betjänade honom (Matt 4:8-11).

Jesus citerar här ur Femte Moseboken 6:13.

Även Petrus ger oss vägledning om hur vi ska förfara när vi ansätts av frestaren. Petrus skriver att:

Efter att du har följt Jesus exempel så kommer Frestaren att ge sig av. Och på samma sätt som änglarna betjänade Jesus så kommer de också att betjäna dig.

- Var nyktra och vaksamma. Er fiende Djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter någon att sluka. Håll stånd mot honom, orubbliga i tron. Kom ihåg att ni får utstå detsamma som alla era bröder här i världen. Men om ni nu får lida en kort tid skall Gud, som skänker all nåd och har kallat er till sin eviga härlighet genom Kristus, upprätta er, stödja er och ge er fasthet (1 Petr 5:8-10).

Det kan vara värt att påpeka att man inte behöver hjälp av någon kraftfull predikant för att kunna stå emot djävulen. Inte heller behöver du själv vara särskilt

psykiskt stark. Du kan motstå djävulen alldeles själv. Du står under Guds ledning. När du gör det kommer djävulen fly bort.

Skriften säger oss också att:

- Ta på er Guds rustning, så att ni kan hålla stånd mot Djävulens lömska angrepp. Ty det är inte mot varelser av kött och blod vi har att kämpa, utan mot härskarna, mot makterna, mot herrarna över denna mörkrets värld, mot ondskans andekrafter i himlarymderna (Ef 6:11-12).

Men djävulen kan inte sluka alla kristna och han måste lyda Guds Ord. Han måste underordna sig namnet Jesus.

Frestaren måste finna en människa som inte vet något om hur hon är som en ny skapelse i Kristus Jesus, om frälsning, om namnet Jesus Kristus och om kraften som det medför att använda det namnet. Om du är okunnig om Guds Ord och Hans vilja, inom vilket som helst område i ditt liv, så kommer djävulen försöka dra fördel av detta. Så ta reda på vad Ordet säger om situationen så kommer du att få Herrens välsignelse inom dessa områden.

Djävulen har gjort till sin uppgift att attackera oss, att använda sina demoniska krafter för att fresta oss att göra oss modlösa och göra så att vi ger upp och känner oss besegrade. Han kan bearbeta dina tankar och han kan försöka att få dig att handla mot din vilja och förleda dig! Men han kan inte få dig att göra någonting, såvida du inte är besatt. Djävulen utsätter dig för ett inre tryck. Han kommer fresta dig att göra det som smärta, skada och förstör dig. Att låta sig frestas leder bara till sorger. Ge inte efter för djävulens frestelser.

Frestas inte att bli fanatisk

Jesus blev frestad under hela sitt liv, men lyckades alltid göra något åt det. Den största frestelsen blev han utsatt för när han var full av den helige Ande. Så bli inte fanatisk, bli inte en dansare eller

djävulen!

han till dig.

hoppare eller en skrikare; och gå inte till karismatiska församlingar, om du inte vill ha problem med djävulen, som är ute efter dig.

Jesus blev starkt frestad när han skulle gå in i Guds plan för sitt liv. På samma sätt kommer du bli svårt frestad då du är på väg mot den största seger som Gud har planerat för ditt liv.

Om du blev svårt frestad så var det för att du var på väg att ta det steg som ska placera dig i den position som du har längtat efter att få befinna dig i.

Jesus blev frestad då det gällde hans behov

Jesus hade mänskliga naturliga drag. När Han avslutade sin 40 dagars fasta så skrek hela hans kropp efter mat, och djävulen frestade honom i detta behov. När frestaren kom till Jesus så sa han:

-Om du är Guds son, så befall att de här

stenarna blir bröd (Matt 4:3). Har djävulen frestat dig då det gäller dina behov? Är du ensam? Har du ingen livspartner? Har du ekonomiska svårigheter? Djävulen kommer fresta dig i områden där du har behov. Han kommer att säga: "Där ser du! Gud sa inte sanningen till dig" och att: "Allt som predikanten där uppe gör är att ljuga." Djävulen använder Bibeln på ett felaktigt sätt och han vill inte att du ska lyckas. Han kommer ansätta dig där det smärter som värst.

Djävulen frestade Jesus att tvivla på vem han var.

Jesus var och är Guds Son och Djävulen visste det och han sade:

-Om du är Guds Son, så kasta dig ner (Matt 4:6).

Så här kommer djävulen säga till dig: "Är du verkligen en ny skapelse? Är det sant? Du svor ju häromdagen. Du halkade och föll, är du verkligen ett Guds barn? Har du verkligen segrat? Är det helt sant?" När du svarar djävulen så använd dig av Ordet. Säg: "Jag är en ny skapelse i Kristus". Ordet säger:

- Den som är i Kristus är alltså en ny skapelse, det gamla är förbi, något nytt har kommit (2 Kor 5:17).

Djävulen frestade Jesus att sätta någon före Gud.

Frestaren försökte få Jesus att göra dåraktiga saker i andlighetens namn. Han frestade Jesus att sätta någon före Gud, och göra dåraktiga saker och anspela på att detta tjänar Gud. Han sa:

-Om du är Guds son, så kasta dig ner. Det

står ju skrivet: Han skall befalla sina änglar och de skall lyfta dig på sina händer så att du inte stöter din fot mot någon sten (Matt 4:6).

Men Jesus citerade ur Skriften för honom:

-Det står också skrivet: Du skall inte sätta Herren din Gud på prov" (Matt 4:7). Jesus citerade här ur Femte Moseboken 6:16.

Men djävulen gav sig inte, utan försökte ett annat knep:

- Nu tog Djävulen honom med sig upp på ett mycket högt berg och visade honom alla riken i världen och deras härlighet och sade: 'Allt detta skall jag ge dig om du faller ner och tillber mig.' Då sade Jesus till honom: 'Gå din väg Satan. Det står ju skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbe och endast honom skall du dyrka' (Matt 4:8-10).

Jesus citerar här ur Femte Moseboken 6:13.

Låt inte djävulen lura dig att göra dåraktiga saker som inte Gud sagt åt dig att göra. Sätt alltid Jesus först och följ hans röst. Gör som Jesus gjorde så kommer du att segra över Frestaren och Jesus segrade tack vare Guds Ord.

Så här bör du göra för att få frestaren att ge upp: Ta först reda på vad Guds Ord säger om situationen du befinner dig i. Begrunda det sedan tills din ande har tagit in detta. Citera detta för djävulen eftersom det plågar honom. Lär dig också att hålla munnen stängd, det vill säga om du tänker säga något som inte står i Bibeln. Diskutera inte med djävulen. Jesus diskuterade aldrig med djävulen, utan Han citerade bara vad Guds Ord säger.

Efter att du har följt Jesu exempel så kommer frestaren att ge sig av. Och på samma sätt som änglarna betjänade Jesus så kommer de också att betjäna dig. ■

Ta u mot

*Det handlar om en s
att den inte utan vid
ta upp striden. Onds
sa folk har bedrivit t
av olika slag. Religi*

första Mosebok läser vi om dagarna efter det att Noa och alla de som var med honom i arken strandade på Ararats berg:

- Noas söner, som gingo ut ur arken, voro Sem, Ham och Jafet; men Ham var Kanaans fader. Dessa tre voro Noas söner och från dessa hava alla jordens folk utgrenat sig (1 Mos 9:18-19).

Det här ger också lite perspektiv på missionsbefallningen, då Jesus säger till sina apostlar som han har samlat på berget i Galliléen:

- Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gå fördenskull ut och gör alla folk till lärjungar.

Om Jesus var riktigt bibeltrogen – och det vet vi ju att han var – så tänkte han alltså på Sem, Ham och Jafets efterkommande. Det är intressant att lägga märke till saker och ting här. Ham var Kanaans far. Det står att Jafet fick sju söner och Ham fick fyra söner. Sem fick fem söner. Men av alla dessa, nämns bara Kanaan. Och han var den yngste av Hams söner.

När de går ut ur arken så är det just Kanaan som räknas upp från Sem, Ham och Jafet. Hans far kom att spela en väldigt negativ roll, på direkten. Det var Kanaans far som skvallrade om sin far Noa, vilket drog förbannelse över honom – och framför allt över hans yngste son. Enligt det här kapitlet där Noa välsignar och förbannar så drabbas Kanaan av en förbannelse. Då borde han väl städas undan, denne Kanaan, som på det viset

har ställt till med och orsakat att farfar Noa förbannar? Nej, ingen annan kommer att lyftas fram som just han. Det är inget annat än Kanaans land som blir ett huvudmotiv i bibelns första böcker! Och sedan, rätt igenom hela bibeln, så handlar det om Kanaans land! Det var dit Guds utvalda begav sig.

Faktiskt redan Tera hade i sinnet att bege sig dit. Det står i kapitel 11, första Mosebok:

- Och Tera tog med sig sin son Abram och sin sonson Lot, Harans son, och sin sonhustru Sarai, som var hans son Abrams hustru; och de drogo tillsammans ut från det kaldeiska Ur på väg till Kanaans land (1 Mos 11:31).

Vad hade han tänkt med det? Det var Tera som tog initiativet! Men Tera kom inte så långt. Han kommer till Haran, och så dör han där. Sedan tar Gud över. Det börjar i tolfte kapitlet med att Gud kallar Abraham: ”Gå ut ur ditt land och från din släkt och från din faders hus...” Men han säger inte till Kanaans land, utan: ”... bort till det land som jag skall visa dig.”

Sedan får Abraham steg för steg se in i detta. Gud talar vidare till honom. Vi läser då Abraham kommit till landet:

- På den dagen slöt HERREN ett förbund med Abram och sade: ”Åt din säd skall jag giva detta land, från Egyptens flod ända till den stora floden, till floden Frat: kainéernas, kenaséernas, kadmonéernas, hetiternas, perisséernas, rafaéernas, amoréernas, kananéernas, girgaséernas och jebuséernas

land” (1 Mos 15:18-21).

Och Gud kommer att upprepa detta löfte. När han talar till Mose och Josua, så nämns dessa folk. Det blir sammanfattningsvis sju folk. Här talas det om tio. Men de första tre; kaninéerna, knaséerna, kadmonéerna; de försvinner ur historien. Så kommer några nya.

- När HERREN, din Gud låter dig komma in i det land dit du nu går, för att taga i besittning, och när han för dig förjagar stora folk - hetiterna, girgaséerna, amoréerna, kananéerna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna, sju folk, större och mäktigare än du (5 Mos 7:1).

Sju folk. Går vi tillbaka till första Mosebok, ser vi att alla dessa folk härstammar från Kanaan. Kanaan är deras förfader. Allesammans stammar från Kanaan, utom möjligen periséerna. Men periséerna kan också vara ett namn på hur ett folk levde; inte ett folkslag. Det betyder nämligen bybor. Annars är det så att hetiterna kommer från Het, girgaséerna – alla kommer uttryckligen från Kanaan. Israel kommer till sju folk. Här har Gamla testamentet en väldigt annorlunda syn. Det var ju enormt att Israel kom till sju folk. Tänk att missionera bland alla dessa sju folken i Kanaans land! Men de ska inte missionera bland dem, de ska förjaga dem!

Varför ska de förjaga folken i Kanaans land? Mitt i stridens hetta, då Mose undervisar folket om hur de ska gå till väga då de drar ut i strid, läser vi:

pp striden ondskan

trid mot ondskan. Ondskan är så avancerad och så förslagen, are går att ta upp kampen mot. Men här handlar det om att kan börjar ta sig uttryck genom styggelser. Styggelser som des- ill sina gudars ära. Det handlar alltså om religion, tempelkult ösa riter.

- Men i de städer som tillhöra dessa folk, och som HERREN, din Gud, vill giva dig till arvedel, skall du icke låta något som anda har bliva vid liv, utan du skall giva dem alla till spillo: hetiterna och amoréerna, kanaanéerna och perisséerna, hivéerna och jebuséerna, såsom HERREN din Gud, har bjudit dig. Så skall du göra, för att de icke må lära eder att bedriva alla de styggelser som de själva hava bedrivit till sina gudars ära (5 Mos 20:16-18).

Där har vi orsaken. Det här är i Gamla testamentet. En begynnelse till det som kommer. Det handlar om en strid mot ondskan. Ondskan är så avancerad, ondskan är så förslagen, att den går inte utan vidare att ta upp kampen mot. Men här handlar det om att ta upp striden mot ondskan. Ondskan börjar ta sig uttryck genom styggelser. Styggelser som dessa folk har bedrivit till sina gudars ära. Det handlar alltså om religion, tempelkult av olika slag. Religiösa riter. Och det här är vad människor gör för att de är hundra-percentigt övertygade om att det är något gott. Ingenting kan väl stå på högre nivå än att försöka behaga de högre makterna. Men så fanns det en som var högre än alla högre makter. Vi läser i Psalm 82 av David att "Gud står i gudaförsamlingen, mitt ibland gudarna håller han dom." Och han säger att gudarna har fallit, gudarna har avvikit. Vilka det nu än är som är gudar. "Huru länge skolen I döma orätt och vara partiska för de ogudaktiga?"

Gudarna själva var förvillade. En av

deras förvillelser bestod i att de var partiska för de ogudaktiga. Det vill säga, partiskhet för de människor som gick in på ogudaktighetens bana. De blev av gudarna berömda. De blev av gudarna upphöjda. Men så fanns det en annan Gud. Mitt i gudaförsamlingen. Men han börjar ta upp striden här. Striden som ska föras läser vi om i femte Mosebok, kapitel 20.

Kanaans land; den förbannades land var så åtråvärt, att till och med den levande Guden; skaparen, förde in sitt egendomsfolk där för att de skulle ta itu med ondskan. Ta itu med förbannelsen.

- Så skall du göra, för att de icke må lära eder att bedriva alla de styggelser som de själva hava bedrivit till sina gudars ära, och så komma eder att synda mot HERREN, eder Gud (5 Mos 20:18).

Det här var vad man stod inför. Därför var det så allvarligt när Josua förde folket in efter Mose.

Det var väldigt mycket som blev ogjort. På ett stadium kunde de bara konstatera att de hade helt enkelt inte hunnit. Det läser vi om i Josuas bok kapitel 13. Då har redan stora krig förts och stora segrar vunnits i Kanaans land, både i södra och norra delen av landet. I söder, där Juda stam och andra stammar skulle bosätta sig, och i norra delen, där Efraim skulle bosätta

sig, Josefs stam. Men de hade trots att de vunnit stora segrar inte intagit dessa områden. Vi läser:

- Då nu Josua var gammal och kommen till hög ålder, sade HERREN till honom: "Du är gammal och kommen till hög ålder, men ännu återstår av landet en mycket stor del som skall intagas. Detta är nämligen vad som återstår av landet" (Jos 13:1-2).

Och så räknar han upp. Det återstår mycket att intagas. Det är ingen förebråelse, bara information. Så här ligger det till. De har inte hunnit. Och han som var deras ledare och anförare var gammal och kommen till hög ålder. Det kunde inte läggas för mycket på honom. Men vi ser att det var väldigt mycket kvar:

- Detta är nämligen vad som återstår av landet: alla filistéernas kretsar och hela gesuréernas land. Ty allt som finnes mellan Sihor, öster om Egypten, och Ekron's område norrut räknas till Kanaanéernas land, nämligen vad filistéernas fem hövdingar innehava - den i Gasa, den i Asdod, den i Askalon (Jos 13:2-3).

Filistéerna var inte kanaiter, de kom inte från Kanaan. Filistéerna kom ifrån Misraim. Av Hams fyra söner var Misraim den äldste. Misraim är Egypten. Det är inte vilka som helst. Stora kulturfolk kom därifrån. Från Misraim spred de sig över Medelhavet; bodde på Kreta en tid. Filistéerna. Sedan gjorde de som Israel, fastän från andra väderstreck. De gjorde ett uttåg från Kreta till Kanaans land. Det var enorma områden:

...den i Gasa, den i Asdod, den i Askelon, den i Gat och den i Ekron - så ock avéernas område, hela kanaanernas land söderut, vidare Meara, som tillhör sidonierna, ända till Afek, ända till amoréernas område (Jos 13:4).

Och så fortsätter han räkna upp. Om vi så går till kapitel 18 så hade det gått en tid. Det hade gjorts ansatser. Men långt ifrån det som borde göras. Och här är tonen förebrående. Vi läser från början av kapitlet:

- Och Israels barns hela menighet församlade sig i Silo och uppsatte där uppenbarelsetältet, då nu landet var dem underdånigt. Men ännu återstodo av Israels barn sju stammar som icke hade fått sin arvedel sig tillskiftad. Därför sade Josua till Israels barn: "Huru länge viljen I försumma att gå åstad och taga i besittning det land som HERREN, edra faders Gud, har givit eder (Jos 18:1-3)

någon som kan peka på det konkreta. Gå in i vår situation och peka och säga: Ser du inte det här? Ser du inte området som du skulle ha; på ett helt annat sätt än du har gjort, kämpat för? Ser du? Ser jag?

Nu handlar det inte om att vi är kristna, att vi tror på Jesus Kristus. Men det är väl märkligt. Det var faktiskt också så att han uppträdde först i Kanaans land. Nu sa man Israels land. Att det var Kanaans land hade under århundradena tonat ut. Nu var det Israels land eller Palestina. Men det var samma land.

Vad Gud har i tankarna är stora, enorma saker. Vi går till första Konungaboken. Vad är det som sker? Det står om Ahab:

- Också har ingen varit såsom Ahab, han som sålde sig till att göra vad ont var i HERRENS ögon, när hans hustru Isebel uppeggade honom därtill. Mycken styggelse förövade han, i det han följde efter de eländiga avgudarna, alldeles såsom amoréerna hade gjort, vilka HERREN fördrev för

kom för att förjaga dem. Det hade sina andliga orsaker, därför att de religionerna, de där styggelserna skulle bort ur det här landet som Gud hade sett ut, för där skulle stora ting ske.

Men istället anpassade man sig; accepterade, och så kom Ahab och gjorde "alldeles såsom amoréerna". Amoréerna var ett folk som räknas upp. Som Abraham får höra om, Mose får höra om, Josua får höra om. Det gäller att bosätta sig i deras land. Och när de kom för att bosätta sig där, måste folken förjagas. När det kom till strid, så måste striden föras så att "ingenting som anda har blev vid liv". Det skulle utrotas, för att det skulle ske saker här. Ett område bereddes. Men i Ahabs och Isebels tid – och inte bara i den tiden, vi ser att det fanns perioder det var förfärligt. "Mycken styggelse förövade han, i det han följde efter de eländiga avgudarna, alldeles såsom amoréerna hade gjort..." Det var amoréernas gudar och avgudar som genom konung Ahab israelerna började tjäna och hålla sig till.

I 2 Konungaboken 21 står om avfallet

Nu talas inte längre om att de inte hade hunnit. Nu hade de försummat. När de inte hade hunnit, var det bara att konstatera detta. Men här hade de försummat. Då måste det till åtgärder.

Nu talas inte längre om att de inte hade hunnit. Nu hade de försummat. När de inte hade hunnit, var det bara att konstatera detta. Men här hade de försummat. Då måste det till åtgärder:

- Utsen åt eder tre män för var stam, så skall jag sända dem åstad, för att de må stå upp och draga omkring i landet och sätta upp en beskrivning däröver (Jos 18:4).

Ja, man måste ju också ge plats för de här sju stammarna. Man kan ju fundera litet på det mått av tro som Gud har givit. Vad har vi för ansvar? Vad är vi skyldiga? Om vi går till vårt mått av tro, om vi prövar oss inför Ordet – var befinner vi oss någonstans? Är vi där vi måste säga att vi har inte hunnit eller är det så att vi måste känna den förebrående tonen – vi har varit försumliga? Det måste finnas

Israels barn (1 Kon 21:25-26).

Också här ser man klart och tydligt vad de skulle göra. De skulle inta landet och förjaga de här sju folken. De skulle inte låta något av det anda har bli vid liv. Det är ett mycket intressant uttryck: "...icke låta något som anda har bliva vid liv". Det visar sig att det är det andliga, det är religionen som på något sätt måste bekämpas. Det handlade om de eländiga avgudarna. Gud bedömde dem som styggelser som bedrevs till gudars ära. Gudar som Gud själv inte ville ära. Ritualer som Gud själv hatade. Man kan läsa vidare. Det handlar bland annat om mycket blodiga saker. Och oskyldiga drabbades. Alla möjliga ting, till och med människor offrades till gudars ära. Gud ville inte ära de gudarna. Och så står det att hans folk

i Juda. Avfallet i 1 Konungaboken var avfallet i Israel, de tio stammarna. Här läser vi om avfallet i Juda. Där spetsade det till sig alldeles förfärligt med Manasse, som blev den värste av konungarna i Juda. I Juda var det annars gudfruktiga konungar. De tog itu med saker och ting. De kunde inte alltid riktigt orka igenom, men där uppstod exempelvis Ussia, Hiskia och Josia. Men så kom den här Manasse. Han dök upp som en riktig Hitler i Gamla testamentet. En fruktansvärd figur. Vi läser:

- Då talade HERREN genom sina tjänare profeter och sade: "Eftersom Manasse, Juda konung, har bedrivit dessa styggelser och så gjort mer ont, än allt vad amoréerna som voro före honom hava gjort, så att han med sina eländiga avgudar har kommit

också Juda att synda, därför säger HERREN, Israels Gud, så: "Se, jag skall låta en sådan olycka komma över Jerusalem och Juda, att det skall genljuda i båda öronen på var och en som får höra det. Och mot Jerusalem skall jag bruka det mätsnöre som jag brukade mot Samaria, och det sänklod som jag brukade mot Ahabs hus; och jag skall skölja Jerusalem tomt, såsom man sköljer ett fat och, sedan man har sköljt det, vänder det upp och ned (2 Kon 21:10-13).

Det blev alltså den babyloniska fångenskapen. De tio stammarna fördes bort till Assyrien, och Juda stammar, Levi och Benjamin, fördes bort till Babylon i fångenskap. Och här uppträdde profeterna. Bland andra Heseziel. Och vad sade Heseziel? Hans budskap är skarpt. Vi läser i kapitel 5:

- Därför säger Herren, HERREN så: Efter-som I haven rasat värre än hednafolken runt omkring eder, och icke haven vandrat efter mina stadgar och icke gjort efter mina rätter, ja, icke ens gjort efter de hednafolks rätter, som bo runt omkring eder (Hes 5:7).

Hör vad han säger! Tidigare har vi läst om hur hedningarnas avgudastyggelser hade blivit upptagna och av Juda och Israel praktiserade. Om det fanns några goda regler bland eder... så man kunde säga: Här är hedningarna förståndiga – det kunde man faktiskt säga. Det fanns saker som de förstod sig på. Inte ens det ville de rätta sig efter. Guds folk hade icke ens gjort efter hednafolkens rätter. Det fanns rätter bland hednafolken.

- Därför säger Herren, HERREN så: Se, fördenskull skall jag också komma över dig och skipa rätt mitt ibland dig inför hednafolkens ögon (Hes 5:8).

I vilket land då? I Kanaans land som blev Israels land! Därför att där skulle saker ske. Det förbereddes för en frälsning. Gud handlar med sitt folk. Beroende på hur folket är, så kommer Gud med sin nåd till upprättelse eller med sin dom. När tiden så är fullbordad, sänder han sin son.

- Men när tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att han skulle friköpa dem som stodo under lagen, så att vi skulle få söners rätt (Gal 4:4-5).

Det är något enastående med denne Jesus. Och det är faktiskt så att i Kanaans land, i det här löfteslandet, uppträder någon som får ett alldeles speciellt vittnesbörd av Gud. När man har läst om och sett hur lätt det är att människor avviker – och även Guds folk som fått höra Guds röst och fått se Guds gärningar och förts in i

det Gud har talat om – då förstår man att det inte bara handlar om ett yttre mönster, det handlar om något annat. Det är ett problem med människan. Det har med hjärtat att göra. Det har med det andliga att göra, med människohjärtats ondska. Det kan så lätt bli ett samspel med de onda andarna. Med krafter som gör att plötsligt kan människan, som är skapad till Guds avbild, i allting fördärvas. Dras ner, förvridas, perverteras. Det är därför vi måste vara vaksamma. Det är därför

att så uppfylla all rättfärdighet. Då tillstod han honom det. Och när Jesus var döpt, steg han strax upp ur vattnet; och se, då öppnades himmelen (Matt 3:14-16).

I Kanaans land, vid floden Jordan, där kom han och blev döpt av Döparen. Där öppnades himmelen:

- Och han såg Guds Ande sänka sig ned såsom en duva och komma över honom. Och från himmelen kom en röst, som sade: "Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag" (Matt 3:17).

Vilket vittnesbörd om en människoson!

Det är ett problem med människan. Det har med hjärtat att göra. Det har med det andliga att göra, med människohjärtats ondska. Det kan så lätt bli ett samspel med de onda andarna. Med krafter som gör att plötsligt kan människan, som är skapad till Guds avbild, i allting fördärvas. Dras ner. Förvridas, perverteras.

vi måste acceptera ett tal som inte alltid stämmer med våra förväntningar eller med våra önskningar. Faktum är att så är Guds Ord. Det är ett tal som många gånger går emot våra egna tankar och önskningar. Det är där ondskan så lätt får fäste och knyter an för att leda oss vilse. Det står i Matteus evangelium om honom som kom från Galilén till Johannes vid Jordan för att låta döpa sig av honom:

- Men denne ville hindra honom och sade: "Jag behövde döpas av dig, och du kommer till mig?" Då svarade Jesus och sade till honom: "Låt det nu så ske; ty det höves oss

Att Gud har funnit behag! Det är inte längre så att Gud måste reservera sig. Det är inte så att Gud måste ta avstånd, att Gud måste anmärka på någonting. Han ser inga styggelser i denne människoson. Han ser ingenting som väcker hans avsky, ingenting som väcker hans motvilja. Vilket fallet är, tyvärr, med så många andra människor. Med det folk han tog ut. Efter Adam, efter det att världen föll i synd och svårigen och sällan tog sig ur det här, kommer nu en till Kanaans land. I den förbannades land. Dit Gud ville föra

Jesus visste vem han var. Han visste varifrån han kommit, och vart han skulle gå. Därför ropar han ut detta härliga: Kom till mig, ni alla som arbetar och är betungade! Då ska jag ge er ro. Ta på er mitt ok och lär av mig! Ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat, säger han.

Abraham och dit han också förde honom. Dit Gud ville föra de tolv stammarna, och också förde dem. Därför att de skulle förjaga, inte bara människor, men också ett avgudaväsen. Fördriva och förgöra från detta land. Vem kunde utföra detta? Inte Josua, inte Mose, inte profeterna förmodade på det sättet göra ett område fritt ifrån ondska, som denne människoson som Gud fann behag i.

Vad är det här för något? Att finna behag i? Hur kunde Gud finna behag i en människa? Finna behag – vad betyder det? Det betyder att han bodde i honom. Vad innebär det att finna behag i en bostad? Är bostaden kall och dragig, så trivs vi inte. Är sängen för kort och täcket för knappt så att man inte kan dra det över sig då man vill sova, tycker man det är olustigt. Det kan vara ännu värre; det kan finnas en massa ohyra i bostaden så man får loppor och löss över sig som bits. Och ännu värre; det kan komma en svår sjukdom in i bostaden. Så här är det många gånger.

Nu fick Gud en bostad. Förstå bilden här! En bostad där Gud kunde bo, där Gud kunde trivas. Det här är Guds frälsning som han har berett den. Därför att denna människa, denne människoson hade accepterat det här. Att ta upp kampen, eller hålla fritt från all ondska. Det är honom som profeten Jesaja talar om i kapitel 11. Vad var det som gjorde att Gud hade funnit behag i honom? Som ett uttryck för att Gud fann behag i honom ser vi att Guds Ande kommer över honom:

- Men ett skott skall skjuta upp ur Isaia avhuggna stam, och en telning från dess rötter skall bära frukt. Och på honom skall HERRENS Ande vila, vishets och förståndets Ande, råds och starkhets Ande, HERRENS

kunskaps och fruktans Ande (Jes 11:1-2). Nu räknar jag inga sju folk. Nu ser jag inga avgudastyggligheter. Nu ser jag Människosonen över vilken Herrens Ande kom. Den sjufaldige. Här finns vishet och förstånd. Råd och starkhet. Där finns kunskap och fruktan, ja där finns Herren själv, därför att det är Herrens ande. Den ande som kom över honom, som syntes över honom. Det är Herrens Ande, det är Guds Ande, det är den sjufaldige Anden. Och genom den anden vet vi kommer han som tar upp striden som den skulle tas upp för att frälsa. Pris ske Gud.

Var det lätt för Jesus? Kom han från himlen och allt var färdigt? Det står inte så om honom. Det här var något han fick kämpa sig till. Det han var måste han bli. Han var Guds son utan inskränkningar, men han måste också bli. Han var fullkomlig, men han måste också bli fullkomlig, eftersom han blev människa. Det här är kanske inte så lätt att greppa, men jag tycker att Hebreerbrevets författare får fram det. Det är inte lätt för det – men det är härligt, och det kan vara värt att göra sig litet möda med de här uttrycken!

I Hebreerbrevet sägs han vara en präst till evig tid efter Melkisedeks sätt. Det är inte Hebreerbrevets författare som får fram det om Jesus, den Smorde. Det är redan David i en av Psalmerna. Men här står det:

- Och med starkt rop och tårar frambar han, under sitt köttis dagar, böner och åkallan till den som kunde frälsa honom från döden; och han blev bönhörd och tagen ur sin ångest. Så lärde han, fastän han var "Son", lydnad genom sitt lidande (Hebr 5:7-8).

Han var alltså son, men kom i ringa människogestalt och lärde lydnad genom sitt lidande. Han som var Guds son, han som var fullkomlig, han som var lydig måste också bli lydig. Måste bli fullkomlig. Få det tröga, mänskliga materialet. Vem kan fatta den biten? Det gör ingen utom han själv. Men det Skriften säger om honom är att:

- när han hade blivit fullkomnad, blev han, för alla dem som äro honom lydiga, upphovet till evig frälsning och hälsades av Gud såsom överstepräst "efter Melkisedeks sätt" (Hebr 5:9-10).

Därför finns det förutsättningar även i denna tid, så länge tiden varar, så länge nådens tid varar att ta upp striden. Det finns ett fält, det finns ett område fritt från ondska. Namnet Jesus! Och det är här det måste börja. Här finns de sjufaldiga förutsättningarna att ta itu med en sjufaldig ondska.

Vi går exempelvis till Ordspråksboken. Ondskan kamouflerar sig. Ondskan har en förmåga. Det här är något vi måste vara speciellt uppmärksamma på i ändens tid; i yttersta tiden.

- En fiende förställer sig i sitt tal, men i sitt hjärta bär han på svek. Om han gör sin röst ljuvlig, så tro honom dock icke, ty sjufaldig styggelse är i hans hjärta (Ords 26:24).

Det här är profetiskt. Det står om en sjufaldig styggelse. När mänskligheten fått alla tillfällen men inte tagit vara på dem, så ska det här, sägs det profetiskt i Skriften, ta gestalt. "En fiende förställer sig i sitt tal." På vilket sätt då? "Gör sin röst ljuvlig." Var det inte så Jesus och profeterna gjorde? Vad tycker ni, när de inledde sin verksamhet och talade, var det ljuvligt att höra? - "Gör bättring", ropades. Avslöjande, profetiskt tal in i

maktens korridorer över gator och torg. Man förställde sig inte. Det var inget förställande, det var inget ljuvligt. Men aposteln Paulus varnar också för fagra ord i Romarbrevets sista kapitel:

- Men jag förmanar eder, mina bröder, att hava akt på dem som vålla tvedräkt och kunna bli eders till fall, i strid med den lära som I haven inhämtat; dragen eders ifrån dem. Ty sådana tjäna icke vår Herre Kristus, utan sin egen buk; och genom sina milda ord och sitt fagra tal bedraga de oskyldiga människors hjärtan (Rom 16:17-18).

Det är ju därför verkligen klart att man måste kunna genomskåda. Att man utvecklar sina sinnen och sina andliga hörselorgan så att man hör vad det är som ligger bakom ett tal som är aldrig så tilltalande. Så attraktivt. Det finns ingenting som ger oss liv utom sanningens ord.

- Efter sitt eget beslut födde han oss till liv genom sanningens ord (Jak 1:18).

Han som stod mitt ibland gudarna; Gud står mitt ibland gudarna. Mitt ibland gudarna håller han dom. Han förebrår. Han ser vad det handlar om. Han ser att det handlar om orättfärdighet. Han ser att det handlar om partiskhet. Partiskhet för de ogudaktiga. Och det här är vad som formar och bildar opinion. Hur många gånger är inte media partiska för det ogudaktiga. Så fort någon är riktigt fräck till tusen, och lömsk och förslagen. Ja, ska inte den då upphöjas och lyftas fram genom mediala effekter? Vad är det som gör att folk vinner popularitet genom något lömskt hos människan? I Efesierbrevet talar aposteln om människors bedrägliga spel när de illfundigt söka främja villfarelsens listiga anslag. Och det här tror jag är särskilt farligt i en tid som är så medial som vår tid. Det sociala media kommer också med. Med hashtaggar är det något som lyfts fram. Må Gud hjälpa oss ta vår tillflykt till området som är befriat och är fritt i herren Jesus Kristus och hans nåd.

Med honom vet vi att församlingen börjar. Ekklesia. De utkallade. Den skara som genom evangelium kallas ut. Det här är oerhörda saker. Jag kan till slut säga några ord om det här.

Församlingens kallelse är att följa Kristus och släppa fram honom. Församlingens huvud, den i vilken Gud, Skaparen har funnit behag. Jesus Kristus är församlingens huvud och hälsa. Vi ska inte stå i vägen för honom. Måtte vi förstå vår

kallelse och uppgift.

Jesus visste vem han var. Han visste varifrån han hade kommit, och vart han skulle gå. Därför ropar han ut detta härliga: Kom till mig, ni alla som arbetar och är betungade! Då ska jag ge er ro. Ta på er mitt ok och lär av mig! Ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat. Det ligger ganska nära en av gamla förbundets förgrundsgestalter som också fick det vittnesbördet. Han fick ett gott vittnesbörd av Skriften. Det står om Mose att han var saktmodig. På hela jorden fanns det ingen människa som var så saktmodig som han. Och ändå är herren Jesus Kristus större än Mose, såsom uppbyggaren av ett hus är större än själva huset. Men det står att de var lika ifråga om trohet, men de är inte lika ifråga om härlighet. Så mycket större härlighet som uppbyggaren av ett hus har än själva huset, så är Kristus större än Mose. Mycket mera värd att lyssna till. Kom till mig, ni alla som

arbetar och är betungade. Det säger inte att vi ska sluta arbeta, men vi ska sluta vara betungade. Vi ska arbeta, men vi ska arbeta och kämpa för honom, utifrån de förutsättningarna att det finns ett befriat område som från begynnelsen har varit krönt med den sjufaldiga Anden. Visshet, förstånd. För att också vi ska kunna få ta emot Guds Ande. Råd och stärke. Herrens kunskaps och fruktans Ande. För att vi ska kunna bli döpta i helig Ande och eld för att Andens gåvor ska kunna få rum ibland oss. Så att Gud ska kunna bo ibland oss genom sin son. Och vem vet, kanske trivas lite bland oss också! Det är inte så lätt för Gud att trivas bland syndare. Men genom sin son Jesus har han gjort det möjligt. Det har blivit möjligt för Gud att bo ibland människorna och finna behag där. En plats där han finner behag. Det är inte för kallt och dragigt. Det är inte för mycket ohyra. Det är inte präglad av förbannelse utan av välsignelse.

forts nästa sida

Evangelium gäller nu. Det gäller fram till sista sekunden fram till hans sista tillkommelse. Men evangeliets mål är inte evangelium. Evangeliet är ett medel för att vi ska nå fullkomning. Evangeliets mål är fullkomning när han kommer. Då kommer det som är fullkomligt. Då är det inget evangelium längre. Men nu är det så!

Men så lätt vi förfuskar och förfalskar så att Gud inte kan trivas längre. Den helige Ande måste dra sig undan. Det här är vad som hotar i den yttersta tiden. I ändens tid. Kampen blir inte mindre. Vi får kämpa för tron, för hoppet. När jag ägnar mig åt det här, känner jag ibland förtvivlan. Hur ska man få tag i det här, göra det mera tillgängligt? När Jesus kom första gången så var det ju en rättfärdighetsväckelse i Israel. En verklig rättfärdighetsväckelse. Det gällde att vara rättfärdig, ostrafflig enligt Mose lag. Den här väckelsen gick under namnet fariseism. Men den passade väldigt illa när Jesus kom. Trots att den var väldigt angelägen om rättfärdigheten, så levde man i kritiska tider och stod inför stora förändringar. Kanske skulle Messias komma? Ja, han kom. Men det fanns inga möjligheter att man kunde acceptera honom. Just deras föreställningar om rättfärdighet och ostrafflighet stod i vägen. Just deras tolkning av Mose lag stod i vägen så att de inte såg honom och hans härlighet. De som såg var fiskarna. Det var dessa som han kallade vid stranden av galileiska sjön.

Aposteln skriver: ”Vi såg hans härlighet liksom en enfödd sons härlighet från sin Fader.” Men nu står det att vårt hopp är att Han som en gång kom – erkänt stor är han. Stor är gudaktighetens hemlighet (1 Tim 3). Erkänd Gud, uppenbarad i köttet, rättfärdigad i anden, sedd av änglar, predikad bland nationerna – Sem, Ham och Jafets efterkommande - trodd i världen, upptagen i härligheten. Det står i de kyrkliga bekännelseskriterierna: ”Därifrån igenkommande... Ja, det står

i Skriften att han ska komma. Det står i Hebreerbrevets inledning att Gud ska åter låta den förstfödde komma. Det här måste vi förbereda oss på. Då kan vi läsa liknelsen om de tio jungfrurna exempelvis, vi kan läsa andra liknelser. Det gäller att vara vakande. Det gäller att ha sina länder omgjordade, att ha sina lampor brinnande. Krävs det rättfärdighet? Ja, det måste man säga att det gör. Krävs det ostrafflighet? Ja, det gör det på sätt och vis. Men det kan inte vara meningen att det ska bli en ny, fariseisk rörelse strax innan Jesu andra tillkommelse. Det står väl inte att Herren kommer med sina mångtusen skriftlärd och fariseer? Det står att han kommer med sina mångtusen heliga. Men han kommer inte med evangelium. Han kommer med dom.

Evangelium gäller nu. Det gäller fram till sista sekunden fram till hans sista tillkommelse. Men evangeliets mål är inte evangelium. Evangeliet är ett medel för att vi ska nå fullkomning. Evangeliets mål är fullkomning när han kommer. Då kommer det som är fullkomligt. Då är det inget evangelium längre. Men nu är det så! Och nästa sekund – och nästa!

Hur ska du göra då? Ska du ytterligare reservera dig och dra dig undan, eller ska du släppa dig till för honom? Ta emot honom i ditt hjärta, låta honom bli Herre på ditt hjärtas tron? Bli frälst, bli en lärjunge! Bli hans tjänare eller hans tjänarinna. Ta vara på tillfället, för nu är nådens tid! Vi ska ta vara på den för att vi ska upptäcka att det finns en underbar tillflykt. En Frälsare som säger: Kom till mig ni alla som arbetar och är betungade. Låt oss tacka honom! ■

Bibelstudium av Morgan Lindroos

Jag vill förmedla några tankar angående den sista tiden. I Matteus evangelium 24 talar Jesus om den sista tidens nöd och förföljelser, efter att hans lärjungar frågat honom om tecknet på hans återkomst och den här tidsålderns slut. Jag tänker speciellt på det han säger i vers 4 och 5:

- Jesus svarade dem: Se till att ingen bedrar er. Ty många skall komma i mitt namn och säga: Jag är Messias, och de skall leda många vilse.

Och i vers 11:

- Många falska profeter skall träda fram och bedra många.

Det är lätt att tänka att man är så trygg och att det här bibelordet inte gäller en själv, eftersom man är frälst. Vi läser i vers 24:

- Ty falska messiasgestalter och falska profeter skall träda fram och göra stora tecken och under för att om möjligt bedra även de utvalda.

Det Jesus säger här visar att även vi, de utvalda, kan bli bedragna.

I 2 Korintierbrevet 11:14-15 läser vi om falska apostlar och ohederliga arbetare som uppträder som Kristi apostlar:

- Och det är inget att förvåna sig över. Satan själv gör sig lik en ljusets ängel. Därför är det inte underligt att också hans tjänare uppträder som tjänare åt rättfärdigheten. Men de kommer att få det slut som de förtjänar.

Jag tror inte på den bilden av djävulen som vi har fått från vår kultur, där han målas upp som en motbudande varelse med horn och en stor eldgaffel. Han beskrivs visserligen som en drake i Johannes uppenbarelse, men jag tror inte att han uppenbarar sig så för oss människor. Speciellt inte för de frälsta.

Missionshotellet!

Budget 425:- (inkl. frukost)
Enkel 595:- (inkl. frukost)
Dubbel 795:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavvägen 100, Bromma
08-627 55 55
Hemsida: www.pilgrimshem.se

Välkommen till

**Maranataförsamlingen
i Stockholm**

Ordinarie mötestider

Tisd:	12 & 19 Bibelstudium
Torsd:	19 Bönemöte
Lörd:	18 Bön och evangelisation
Sönd:	11 Förkunnelse 18 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se
08 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

Även de utvalda blir bedragna

Satan är en frestare, och han angriper det som står oss närmast. Våra största faror ligger inte i islam, hinduism, vodou eller andra religioner som står så långt ifrån vår egen tro. Nej, vår största fara är ”de som skapar förvirring bland er och vill förvränga Kristi evangelium” (Gal 1:7). Det här hotet har funnits hela tiden sedan den första församlingens tid, men det har

Genom att läsa bibeln kan vi stå emot alla villoläror som försöker ta sig in i våra församlingar.

nog aldrig varit så utbredd i kristenheten som det är idag. Hur ska vi skydda oss mot detta? Hur ska vi hindra att det som har hänt med så många kristna över hela jorden inte händer med oss?

Vi som är i Kristus utkämpar en strid här på jorden mot ”furstar och världshärskare här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna” (Ef 6:12).

Vi är en andlig armé som strider mot

ondskan här i världen. Därför ska vi också ha andliga vapen. Ingen kommer till en strid utan att ha vapen med sig. Då vinner man ju säkerligen ingenting. I 2 Korintierbrevet 10:3-5 står det:

- Ty även om vi lever i den här världen, strider vi inte på världens sätt. De vapen vi strider med är inte svaga utan har makt inför Gud att bryta ner fästen. Ja vi bryter ned tankebyggnader och allt högt som reser sig mot kunskapen om Gud och gör varje tanke till en lydig fånge hos Gud.

I Efesierbrevet 6 läser vi om den andliga vapenrustningen som vi ska ta på oss. Bland annat ska vi ta emot ”Andens svärd, som är Guds ord” och vi ska göra detta under ”ständig åkallan och bön” (vers 17-18). Guds ord blir ofta omtalat som ett svärd i Nya testamentet. Med svärdet hugger man ner allt som kommer i ens väg och man stoppar även effektivt andra som försöker hugga ner en.

Vad betyder detta? Hur ska vi utrusta oss med det här svärdet? Svaret är ganska självklart. Vi måste ta till oss mer av Guds ord. Och Guds ord är bibeln. Vi behöver läsa mer i bibeln och förstå mer och mer av det Gud har att säga till oss. Genom att läsa bibeln kan vi stå emot alla villoläror som försöker ta sig in i våra församlingar.

Jag tror att många tänker att bara för att någon går upp på estraden och står bakom talarstolen och talar, så är det Guds ord som talas. Den som talar har ju fått förtroendet att stå där. Kanske personen har en gåva att tala också, får det han säger att låta intressant och är väldigt retoriskt skicklig. Men det här säger ingenting om att det är Guds ord som talas. Världen är full av skickliga talare och stämningsmakare. Nej, vi måste var och en prova om det som sägs

stämmer överens med Guds ord. Ligger det verkligen till så här?

Det här är så viktigt att ta till sig. I Galaterbrevet 1:7-8 skriver Paulus som sagt att det finns de som vill förvränga Kristi evangelium och skapa förvirring. Han säger också:

- Om det än vore vi själva eller en ängel från himlen som predikade evangelium för er i strid med vad vi har predikat, så skall han vara under förbannelse.

Detta visar att vi verkligen måste vara på vakt när det gäller vad som predikas. Paulus var så viss om att det ord han hade predikat var från Gud, att han till och med varnade för sig själv, ifall han skulle börja predika ett annat evangelium.

Vi som är frälsta är medkämpar i en armé som vi vet kommer att vinna, därför att Jesus redan har segrat över synden på korset. Men i en strid är det oundvikligt att även den segrande armén förlorar en del av sina stridsmän. En armé utgörs ju av individer som alla kan falla. Därför är det så avgörande att vi verkligen är beredda att gå ut i denna strid. Och i den förberedelsen spelar svärdet en väldigt stor roll.

Jag vill uppmäna alla som läser det här att verkligen ta tag och läsa bibeln under bön och gå djupare in i sanningen. Jag säger det lika mycket till dig som jag säger det till mig själv. Jag tror vi behöver det ännu mer nu än vi har behövt det tidigare. Vi lever i det yttersta av den yttersta tiden, och Jesus kommer snart. När prövningarna kommer vill jag stå fast i sanningen, så att ingen bedrar mig innan han kommer. ■

Kämpa för att vinna en segerkrans som aldrig vissnar!

Text: Stina Fridolfsson

Det är VM nu. Och en elit av idrottare inom olika områden tävlar. Det gäller att efter reglerna hinna och orka så att man vinner. I nyhetsprogrammen sopas åt sidan alla andra nyheter; det må handla om flyktingar, politik, ekonomi och krigshårdar. Den stora frågan för många är: Vem och vilket land får skörda äran?

Tusentals människor från olika delar av världen samlas för att bära fram och hylla segrarna – och klandra dem som inte lyckas.

I ett nyhetsprogram fångade ett panelsamtal mitt intresse. En ung kvinna, som gjort strålande insatser och är känd som en av de främsta idrottsstjärnorna i Sverige, tände till. Hon berättade ungefär så här:

-Jag blir så trött på alla förväntansfulla beundrare, som tror att man bara kan komma ett par veckor före tävlingarna ska gå av stapeln. De tror att det bara är att ställa upp, satsa och vinna. De vet inte vad det kostar. Man kan inte ta ledigt från träningen. Det må vara julafton eller midsommarafton. Man får inte låta bli att träna. Det gäller varje dag hela året att träna rätt, vila rätt, äta rätt.

Framför gruppen som satt och samtalade, stod ett fat med bullar och kakor. Hon grep tag om en bulle och höll upp den:

-Jag kan inte äta en sån här bulle, det gäller alltid att hålla den rätta dieten. Jag måste se till att jag vilar rätt och tillräckligt många timmar, för att också orka träna. Om jag fuskar en enda dag, så äventyrar jag chansen att vinna. Man måste alltid i allt man gör vara inställd på att vinna. Om man inte har den rätta moti-

vationen och har siktet inställt på att vinna, går det inte!

Jag satt förstummad inför TV-rutan. Sedan letade jag fram vad Paulus skrev till Korinterna för 2000 år sedan:

-Vet ni inte att av alla löparna som springer på arenan är det bara en som får priset? Spring så att ni vinner det.

Alla som tävlar måste ha disciplin i allt – de gör det för att vinna en segerkrans som vissnar, vi för att vinna en som aldrig vissnar.

Jag springer alltså inte utan att ha målet i sikte, jag boxas inte likt en som slår i tomma luften. I stället är jag hård mot min kropp och tvingar den till lydnad, för att inte själv komma till korta när jag predikar för andra (1 Kor 9:24-27).

Min vän, om du vill vinna en segerkrans som aldrig vissnar, om du vill få en lön som har evighetsvärde, följ Paulus exempel!

Vårt liv är kort, våra krafter håller några år. Vi kan vinna materiella värden, som vi i alla fall måste lämna en dag. Min vän, satsa på att samla och vinna himmelska skatter, som ger dig vinst, härlighet och ära för evigheten!

